

2. И врло радо у први дан недеље дођоше на гроб око сунчаног рођаја.
3. И говорашу међу собом: хоће ли нам одваљити камен од врата гробијех?
4. И погледавши видјеше да камен беше одваљен: јер беше врло велика.
5. И ушавши у гроб видјеше младиња обучена у бјелу хаљину гдје сједи с десне стране; и уклашаше се.
6. А он им рече: не плашите се, Исуса тважите Назаретљанина распетог; уста, говијем и Петру да пред вама отиде у Галилеју: тако ћете га видјети, као што вам рече.
8. И изишавши побјегоше од гроба; јер их укваше страх и страх; и нином ништа не мказаху, јер се бојаху.
9. А Исус устави радио у први дан недеље јави се најприје Марији Магдалини, из које је истерјао седам ђавола.
10. А она отиде те јави онима што су били с њим, који плаљаху и ридоаху.
11. И они чувши да је жив и да га је она видјела не вјероваше.
12. А по том јави се на путу двојици показивали. Амин.

СВЕТО ЈЕВАНЂЕЉЕ ПО ЛУЦИ.

ГЛАВА 1.

- Будући да многи почене описивати догађаје који се испунише међу нама,
2. Као што нам предаше који испрва сами видјеше и сагче ријечи бише:
3. Намислах и ја, испитавши све од почетка, по реду писати теби, честити Теофиладе,
4. Да познаш темељ ондјех ријечи којима си се научио.
5. У врјеме Ирода цара Јудејскога бијаше неки свештеник од реда Анфиплемева Аронова, по имену Јелисавета.
6. А бијашу обоје праведни пред Богом, и живљаху у свему по заповијестима и уредбама Господњим без мане.
7. И не имадоаху дјете; јер Јелисавета беше нероткиња, и бијашу обоје већ стари.
8. И догоди се, кад он служаше по своје реду пред Богом,

16. И многе ће синове Израелеве обратити ка Господу Богу вихомаме;
17. И он ће напријед доћи пред њим у духу и сили Илдиној да обради срца отаца и дједи, и неврнике к мудрости праведнијаша, и да приправи Господу народ готов.
18. И рече Зарија анђелу: по чему ћу ја то познати? јер сам ја стар и жена је која временита.
19. И одговарајући анђело рече му: ја сам Гавријело што говорим с тобом и да ти јавим ову радост.
20. И ево, ондежињеш и не ћеш моћи говорити до онога дана. Док се то не збуде; јер најјеси вјеровашо мојим ријечима које ће се збити у своје врјеме.
21. И народ чекаше Зарију, и чуђаху се што се забави у цркви.
22. А изишавши не могаше да им говори; и разумјеше да му се мисли отворило у цркви; и он намигиваше им; и оста нијем.
23. И кад се навршише дани његове службе отиде кући својој.
24. А послације ових дна затрудаше Јелисавета жена његова, и кријаше се пет мјесеци говорећи:
25. Тако ми учини Господ у дане ове у које погледа на ме да ме избави од увора међу људима.
26. А у шести мјесец посла Бог ангела Гавријела у град Галилејски по имену Назарет
27. К дјевојци испрошеној за мужа, по имену Јосифа из дома Давидова; и дјевојци бреше име Марја.
28. И ушавши к њој анђело рече: радуј се, благодатна! Господ је с тобом, благословена си ти међу женама.
29. А она видјевши га поплаши се од ријечи његове и помисли: какав би ово био поздрав?
30. И рече јој анђело: не бој се, Марја! Јер си нашала милост у Бога.
31. И ево затрудањеш, и родићеш сина, и нађени му име Исус.
32. Он ће бити велики, и назваће се син највишега, и даће му Господ Бог пријесто Давида оца његова;
33. И цароваће у дому Јаковљеву на вијек, и царство његовом не ће бити краја.
34. А Марја рече анђелу: како ће то бити кад ја не знам за мужа?
35. И одговарајући анђело рече јој: дух свети доћи ће на тебе, и сила највишега осветиће те; за то и ово што ће се родити *биће* свето, и назваће се син Божиј.
36. И ето Јелисавета твоја тетка, и она затрудаше сином у старости својој, и ово је шести мјесец њојши, коју зову нероткињом.
37. Јер у Бога све је могуће што рече.
38. А Марја рече: ево слушахне Господње; нека ми буде по ријечи твојој. И анђело отиде од ње.
39. А Марја устави ондјех дана отиде брзо у горњу земљу у град Јудин.
40. И уђе у кућу Заријину, и поздравиле се с Јелисаветом.
41. И кад Јелисавета чу честитање Маријно, заигра дијете у утроби његовој, и Јелисавета се научи духа светога.
42. И повика здраво и рече: благословена си ти међу женама, и благословен је плод утробе твоје.
43. И откуд мени ово да дође мати Господа мојега к мени?
44. Јер гле, кад дође глас честитања твојега у уши моје, заигра дијете радосно у утроби мојој.
45. И благо оној која вјерова; јер ће се извршити што јој каза Господ.
46. И рече Марја: велика душа моја Господе;
47. И обрадова се дух мој Богу спасу мојему.
48. Што погледа на поникнење слушкиње своје; јер гле, од сад ће ме звати блаженом сви нараштаји;
49. Што ми учини величину силни, и свето име његово;
50. И милост је његова од кољена на кољено онима који га се боје.
51. Показа силу руком својом; разасу поносите у мислима срца њихова.
52. Збаци силне с пријестола, и подиже понижене.
53. Гладне напуни блага, и богате отпусти празне.
54. Прими Израелља слагу својега да се опомене милости;
55. Као што говори оцима нашијем, Аврааму и сјемени његову до вијека.

56. Марија пак сједи с њом ово три мјесеца, и врати се кући својој.
57. А Јелисавети дође вријеме да роди, и роди сина.

58. И чуше њени сусједи и родилина да је Господ показао велику милост своју на њој, и радоваху се с њом.
59. И у осми дан дођоше да обрежу дијете, и пшадјиху да му надјену име опа његова, Зарја.

60. И одговарајући мати његова рече: не, него да буде Јован.

61. И речеше јој: никога нема у родбини твојој да му је тако име.

62. И напмгиваху оцу његову како би он хтио да му надјену име.
63. И закљавши дашчичу, написа говорећи: Јован му је име. И зачудисе се сви.

64. И одмах му се отворише уста и језик његов, и говораше хвалећи Бога.
65. И уђе страх у све сусједе њихов; и по свој горњој Јудеји разгласи се онај сав догађај.

66. И сви који чуше метнуше у срце своје говорећи: шта ће бити из овога дјетета? И рука Господња бјеше с њим.

67. И Зарја отац његов напуни се Духа светог, и пророкова говорећи:

68. Благословен Господ Бог Јаковљев што походи и избави народ свој,
69. И подиже нам рог спасенија у дому Давида славе својега,
70. Као што говори устима светлијех пророка својих од вијека

71. Да ће нас избавити од наших непријатеља и из руку свију који мрсе на нас;
72. Учинити милост очима нашим, и оломенити се светог завјета својета,

73. Клетве којом се клео Аврааму оцу нашем да ће нам дати
74. Да се избавимо из руку непријатеља својих, и да му служимо без страха,

75. У светости и у правди пред њим док смо тод живи.
76. И ти, дијете, назваћеш се пророк њајвиша; јер ћеш ићи напријед пред лицем Господњим да му приправиш пут;

77. Да даш разум спасенија народу његову за опростење грјеха њихових, вијех,

78. По дубокој милости Бога нашега, по којој нас је походно исток с висине;
79. Да обасјаш оне који сједи у тами и у сјену смртном; да угутиш ноћ наше на пут мира.

80. А дијете растијаше и јечаше Духом, и бијаше у пустињи догле док се не покaza Израилу.

ГЛАВА 2.

У то вријеме пак изиђе заповијест од Ђесара Августа да се пренише сав свијет.

2. Оно је био први пријемс за владања Калринова Сиријом.

3. И побоше сви да се пренишу сваки у свој град.

4. Тада пође и Јосиф из Галилеје из града Назарета у Јудеју у град Давидаше који се зваше Витлејем, јер он бијаше из дома и племена Давидова,
5. Да се пренише с Маријом, испрошеном за њега женом, која бјеше трудна.

6. И кад онамо бијашу, дође вријеме да она роди.

7. И роди сина својега првенца, и бијаше мјеста у гостионици.

8. И бијашу пастири у ономе крају који чуваху ноћну стражу код стада својега.

9. И гле, анђео Господњи стваде међу њима, и слава Господња обасја их; и уплашише се врло.

10. И рече им анђео: не бојте се; јер гле, јављам вам велику радост која ће бити свему народу.

11. Јер вам се данас роди спас, који је Христос Господ, у граду Давидову.

12. И ето вам знака: наћи ћете дијете повито гдје лежи у јаслима.

13. И у једанпут постаде с анђелом мноштво војника небеских, који хваљаху Бога говорећи:

14. Слава на висини Богу, и на земљи мир, међу људима добра воља.

15. И кад анђели отидоше од њих на небо, пастири говораху један другоме: хајдемо до Витлејема, да видимо то што се тамо догодило што нам каза Господ.

16. И дођоше брзо, и нађоше Марију и Јосифа, и дијете гдје лежи у јаслима.

нумалова, од кољена Асирова; она је остарјела, а седам је година живјела с мужем од Ајевојаштва својега,
37. И удова око осамдесет и четири године, која не одлажаше од цркви, и служаше Богу дан и ноћ постом и молитвама.

38. И она у тај час дође, и хваљаше Господа и говораше за њега свима којима чуваху спасенија у Јерусалиму.

39. И кад свршише све по закону Господњем, вратише се у Галилеју у град свој Назарет.

40. А дијете растијаше и јечаше у Духу, и пуњаше се премудрости, и благодат Божија бјеше на њему.

41. И родителји његови иђаху сваке године у Јерусалим о празнику паске.

42. И кад му би дванаест година, дођоше они у Јерусалим по обичају празника;

43. И кад дане проведоше, и они се вратише, оста дијете Исус у Јерусалиму; и не знаде Јосиф и мати његова;

44. Нето мисаље да је с Друштвом, отидоше дан ход, и стадоше га тражити по родбини и по знацима.

45. И не нашавши га вратише се у Јерусалим да га траже.

46. И последи три дана нађоше га у цркви гдје сједи међу учитељима, и слушаху их, и пита их,

47. И сви који га слушаху дивљаху се његову разуму и одговорима.

48. И видјевши га зачудише се, и мати његова рече му: сине! шта учини нама тако? Ево отац твој и ја са трахом тражасмо те.

49. И рече им: за што сте ме тражили? Зар не знате да мени треба у овом бити што је оца мојега?

50. И они не разумеше ријечи што им рече.

51. И сиђе с њима и дође у Назарет; и бијаше им послушан. И мати његова чуваше све ријечи ове у срцу својему.

52. И Исус напредоваше у премудрости и у расту и у милости код Бога и код људи.

ГЛАВА 3.

У петнаестој години владања Ђесара Тиверија, кад бјеше Понтпије Пилат судија у Јудеји, и Ирод четвероваљски у Галилеји, а Фелип брат његов

17. А кад видјеше, казаше све што ми је евањо за то дијете.

18. И сви који чуше дивеше се томе што им казаше пастири.

19. А Марија чуваше све ријечи ове и слашаше их у срцу својему.

20. И вратише се пастири славећи и хвадећи Бога за све што чуше и видјаше као што им би казано.

21. И кад се наврши осам дана да га обрежу, нађенуше све име Исус, као што је анђео рекао док се још није био ни заметнуо у утроби.

22. И кад дође вријеме да га надју, мољтву по закону Мојсијеву, допијеша га у Јерусалим да га метну пред Господа,

23. (Као што је написано у закону Господњем: да се свако дијете мушко које наприче отвори материчу посвети Господу);

24. И да принесу прилог, као што је речено у закону Господњем, две грмане, или два голубиња.

25. И гле, бијаше у Јерусалиму човјек по имену Симеун, и тај човјек бјеше праведан и побожан, који чекаше уђење Израилеве, и Дух свети бијаше у њему.

26. И њему бјеше свети Дух казано да не ће видјети смрти док не види Христа Господњег.

27. И каза му Дух те дође у цркву, и кад долесоме родителји дијете Исуса да сврше за њега закон по обичају,

28. И он га узе на руке своје, и хваљући Бога и рече:

29. Сади отишаташ с миром слагу својег, Господе, по ријечи својој;

30. Јер видјеше очи моје спасеније твоје,

31. Које си уговорио пред лицем свију народа,

32. Видјело, да обасја незнабошце, и славу народа твојега Израилеа.

33. И Јосиф и мати његова чуђаху се томе што се говораше за њега.

34. И благослови их Симеун, и рече Марији матери његовој: гле, овај лежи да многе обори и подигне у Израелу, и да буде знам против кога ће се говорити

35. (А и теби самој пробошће нож Душу), да се отвориш мисли многих срца.

36. И бјеше Ана пророчица, кћи Фели

- четверомасник у Игуреји и у Трако-нитској, и Лисанија четверомасник у Авлици,
2. За поглавара свептеничких Ане и Кајфе, рече Бог Јовану сину Зарију у пустињи,
3. И дође у сву околну Јорданску проповиједати крштене показња за опрштење гријехџа;
4. Као што је написао у књизи ријечи пророка Исаје који говори: глас онога што виче у пустињи: приправите пут Господњи; поравните стазе његове;
5. Све долине нека се испуне, и све горе и брегови нека се слегну; и што је криво нека буде право, и храниви путеви нека буду глатки;
6. И свако ће тијело видјети спасење Божје.
7. Јован пак говораше људима који излажаху да их крсти: породи аспиди! ко вам каза да бјежите од гњева који иде?
8. Годите дакле родове достојне похваљива, и не говорите у себи: она имамо Авраама; јер вам каже да Бог може и од овога камена подигнути дјету Аврааму.
9. Јер већ и сјекира стоји Арвегу код коријена; и свако дрво које добра рода не рађа сијече се и у огњак се баца.
10. И питаху га људи говорећи: шта ћемо дакле чинити?
11. Он пак одговарајући рече им: коме има дивје хаљине нека да једну ономе који нема; и ко има хране нека чини тако.
12. Доброше пак и цариници да их крсти, и рекосе му: учитељу! шта ћемо чинити?
13. А он им рече: не иштите више него што вам је речено.
14. Питаху га пак и војници говорећи: а ми шта ћемо чинити? И рече им: никоме да не чините силе ни ти кога да онадате, и будите задовољни својом платом.
15. А кад народ бјеше у сумњи и помишљаху сви у срцима својим за Јована: да ли је он Христос?
16. Одговараше Јован свима говорећи: ја вас крстих водом; али иде за мном јачи од мене, коме ја нијесам достојан одржати ремена на обуци хорове,
35. Сина Серухова, сина Рагачова, сина Фалскова, сина Еверова, сина Салмина, сина Каинанова, сина Арфеаха,
36. Сина Симова, сина Нојева, сина Давкова,
37. Сина Магусалина, сина Енохова, сина Јаредова, сина Малелеялова, сина Каинанова,
38. Сина Еносона, сина Ситова, сина Адамова, сина Божјегота.

ГЛАВА 4.

- Исус пак пун Духа светог а врати се од Јордана, и одведе га Дух у пустињу,
2. И четрдесет дана куша га ђаво, и не једе ништа за то дана; и кад се они навршише, онда откладъе,
3. И рече му ђаво: ако си син Божји, реци овоје камену да постане хљеб.
4. И одговори му Исус говорећи: у писму стоји: не ће живљени човјек о сазмоу хљебу, него о свакој ријечи Божјој.
5. И изведавши га ђаво на гору високу показа му сва царства овога свијета у тренују ока,
6. И рече му ђаво: теби ћу дати сву власт ову и славу њихову, јер је мени предао, и коме ја хоћу дају је;
7. Та дакле ако се поклонииш преда мном биће све твоје.
8. И одговарајући Исус рече му: иди од мене, сотоно; у писму стоји: поклањај се Господу Богу својему, и њему јединоме служи.
9. И одведе га у Јерусалим, и постави га наврх цркве, и рече му: ако си син Божји, скочи одавде доље;
10. Јер у писму стоји да ће анђели на својим заповједити за тебе да те сачувају,
11. И узеше те на руке да гаје не зашпне за камен ногом својом.
12. И одговарајући Исус рече му: знао је не кушај Господа Бога својега,
13. И кад срши ђаво све кушање, отиде од њега за неко вријеме.
14. И врати се Исус у сила Духовној у Галилеју; и отиде глас о њему по свему оком крају.
15. И он учаше по зборницама њиховим, и сви га хваљаху.
16. И дође у Назарет гаје бјеше одрастао, и уђе по обичају своје у дан суботни у зборницу, и устаде да чита.

17. И даше му књигу пророка Исаије, и отвориши књигу нађе мјесто гаје бјеше написано:
18. Дух је Господњи на мени; за то ме показа да јавим јеванђеље сиромашима; посла ме да испућем скупштене у срцу; да проповједим заробљенима да ће се отпустити, и слепцима да ће се прогледати; да отпустим суръе; да ње проповједам пријатну гондну Господњу.
19. И да проповједам књигу даде слузи, Јордана, и одведе га Дух у пустињу,
21. И поче им говорити: даше се изврши ово писмо у ушима вашима.
22. И сви му свједочаху, и дивљаху се ријечима благодати које излажаху из уста његових, и говораху: није ли ово син Јосифов?
23. И рече им: ви ћете мени без сумње казати ову причу: ђекару! издјечи се сам; што смо чули да си чинио у Капернауму учини и овдје на својој постобини.
24. Рече пак: заиста вам кажем: никав пророк није био на својој постобини.
25. А заиста вам кажем: многе удивце бијаху у Израелу у вријеме Илди, но кад се небо затвори три године и шест мјесеци и би велика глад по свој земљи;
26. И ни к једној од њих не би послан Илдија до у Сарепту Сидонску к жени удовици.
27. И многи бијаху губави у Израелу за пророка Јељаса; и ни један се од њих не очисти до Неемана Сирјајина.
28. И сви се у зборници напунише гњева кад чуше ово.
29. И уставши истераше га на поље из града, и одведоше га наврх горе гаје бијаше њихов град сазидан да би га бацали одозго.
30. Али он прође између њих, и отиде.
31. И дође у Капернаум град Галилејски, и учаше их у суботе.
32. И чуђаху се научи његовој; јер његова беседа бјеше силна.
33. И у зборници бјеше човјек у коме бјеше нечисти дух ђаволски, и повика иза гласа.
34. Говорећи: прођи се, шта је теби

до вас, Исусе Назаретљанине? Дошао си да нас погубиш? Знам те во си, светац Божи.

35. И запријети му Исус говорећи: умукни, и изиђи из њега. И оборивши га ђаво на сриједу, изиђе из њега, и ни мало му не науди.

36. И у све уђе страх, и говораху један другоме говорећи: каква је то ријеч, да влашћу и силом заповиједа нечистијем духовима, и излазе?

37. И отиђе глас о њему по свима околнијем мјестима.

38. Уставши пак из зборнице дође у кућу Симону; а ташту Симону бреше ухватив га велика грозница, и молише га за њу.

39. И ставши више ње запријети грозница, и пусти је. И одмах устаде и савузае им.

40. А кад захођаше сунце, сви који имадијашу болеснике од различних болести довођаху их к њему; а он на свакога од њих меташе руке, и исцјељиваше их.

41. А ђаволи излажаху из многијех вичући и говорећи: ти си Христос син Божиј. И запрећиваше им да не говоре да знаду да је он Христос.

42. А кад наста дан, изиђе и отиђе у чисто мјесто; и народ га тражаше, и дође к њему, и задржавашу га да не иде од њих.

43. А он им рече: и другђјем градовима треба ми проповједити јеванђеље о царству Божијему; јер сам на то послан.

44. И проповиједаше по зборницама Галилејским.

ГЛАВА 5.

Једанут пак кад народ належа к њему да слушају ријеч Божију он стајаше код језера Генсаретскога,

2. И виде двји лађе гдје стоје у крају, а рибари бијашу изишли из њих и испираху мреже;

3. И уљезе у једну од лађи која бреше Симона, и замоли га да мало одмакне од краја; и сједавши уцаше народ из лађе.

4. А кад преста говорити, рече Симону: хајде на дубину, и баците мреже своје те ловите.

5. И одговарајући Симон рече му:

муч: човјече! опраштају ти се гријеси твоји.

21. И почеше помилљати књижевници и фаријеји говорећи: ко је овај што хули на Бога? Ко може опраштати гријехе осим једнога Бога?

22. А кад разумје Исус помисли њихове, одговарајући рече им: шта мислите у срцима својим?

23. Шта је лакше рећи: опраштају ти се гријеси твоји? или рећи: устани и ходи?

24. Нето да знате да власт има син човјечиј на земљи опраштати гријехе, (рече узгоме:) теби говорим: устани и узми одар сноу, и иди кући својој.

25. И одмах устаде пред њима, и узе на челу лекаше, и отида кући својој хвалећи Бога.

26. И сви се упронастише, и хваљаху Бога, и напутивши се страха говораху: чуда се нагледасмо данас!

27. И по том изиђе, и виде цариника по имену Левија гдје сједи на царини, и рече му: хајде за мном.

28. И оставивши све, устаде и пође за њим.

29. И зголови му Левије код куће своје велику част; и бреше много цариника и другђјех који сјеђаху с њим за трпезом.

30. И леваху на њега књижевници и фаријеји говорећи ученицима његовим: за што с цариницима и грешницима једете и пијете?

31. И одговарајући Исус рече им: не требају здрави лекара него болесни.

32. Ја нијесам дошао да дозовем праведнике него грјешнике на покајање.

33. А они му рекоше: за што ученици Јованови посте често и моле се Богу, тако и фаријејски; а твоји једу и пију?

34. А он им рече: можете ли сватове нађерати да посте док не женик с њима?

35. Нето ће доћи дан кад ће се отети од њих женик, и онда ће постити у оне дане.

36. Кава им пак и причу: нико не мекне закрпе од нове хаљине на стару хаљину, иначе ће и нову разарјети, и старој не личи што је од новог.

37. И нико не љена вина новог у мјехове старе; иначе продоре новог у

мјехове и оно се пролије, и мјехови пропаду;

38. Нето вино ново у мјехове нове треба љенати, и обоје ће се сачувати.

39. И нико пивни старо не ће одмак новог; јер вели: старо је боље.

ГЛАВА 6.

Догоди му се пак у прву суботу *мо* Другоме *дому* *массе* да иђаше кроз усјева, и ученици његови тргаху класје, и сатираху рукама те ђеђаху.

2. А неки од фаријеја рекоше им: за што чините што не ваља чинити у суботу?

3. И одговарајући Исус рече им: зар нијесте читали оно што учини Давид кад отладе, он и који бијашу с њим?

4. Како уђе у кућу Божију, и узе хљебове постављене и изједе, и даде их онима што бијашу с њим, којђјех нико не ваљаше јести осим јединђјех свештеника.

5. И рече им: син је човјечиј господар и од суботе.

6. А догоди се у другу суботу да он уђе у зборницу и учаше, и бреше ондје човјек коме десна рука бреше суха.

7. Књижевници пак и фаријеји гледаху за њим не ће ли у суботу исцједити, да га окриве.

8. А он знађјаше помисли њихове, и рече човјеку који имаше суху руку: устани и стани на сриједу. А он устаде и стаде.

9. А Исус рече им: да вас запитам: шта ваља у суботу чинити, добро или зло? одржати душу или погубити? А они мучаху.

10. И погледавши на све њих рече му: пружи руку своју. А он учини тако; и рука поста здрава као и друга.

11. А они се сви напунише безумља, и говораху један другоме шта би учинили Исусу.

12. Тђђех пак дана изиђе на гору да се помоли Богу; и проведе сву ноћ на молитви Божијој.

13. И кад би дан, дозва ученике своје, и избра из њих дванаесторицу, воје и апостолима назва:

14. Симона, кога назва Петром, и Андрију брата његова, Јакова и Јована, Филипа и Вартоломија,

15. Матеја и Тому, Јакова Алфејева и Симона прозваног Зилота,
16. Јуду Јаковљева, и Јуду Искариотскога, који га и издаде.
17. И изишавши с њима стаде на мјесту равном, и гомила ученика његових; и мноштво народа из све Јудеје и из Јерусалима, и из приморја Тирскога и Сидонскога,
18. Који дођоше да га слушају и да се исцјељују од својих болести, и које мучачу духови нечисти; и исцјељуваху се.
19. И сав народ тражаше да га се дотакну; јер из њега ишљазаше сила и исцјељивале их све.
20. И он подигнувши очи на ученике своје говорах: благо вама који сте сиромашни духом; јер је ваше царство Божије.
21. Благо вама који сте гладни сад; јер ћете се наситити. Благо вама који плачете сад; јер ћете се расмејати.
22. Благо вама кад на вас људи омрзну и кад вас раставе и ослатају, јер гле, вама је велика плата на небу. Јер су тако чинили пророцима оцени њихови.
24. Али тешко вама богати; јер сте већ примали утеху своју.
25. Тешко вама сити сад; јер ћете огладњети. Тешко вама који се смејете сад; јер ћете заплакати и заридати.
26. Тешко вама кад стану сви добро говорити за вама; јер су тако чинили и лажнијем пророцима оцени њихови.
27. Али вама кажем који слушагте: љубите непријатеље своје, дообро чините онима који на вас мрзе;
28. Благосиљајте оне који вас куну, и молите се Богу за оне који вас вринејају.
29. Који те удари по образу, окрени му и други; и који хоће да ти узме кабанцу, подај му и кошуљу.
30. А свакоме који ниште у тебе, подај; и који твоје узме, не ништи.
31. И како хоћете да чине вама људи чините и ви њима онако.
32. И ако љубите оне који вас љубе, какава вам је хвала? Јер и грјешници љубе оне који њих љубе.

- ју, па искона и уауби и удари темелъ на камену, а кад дођоше воде, навали рјека на ову кућу и не може је погребити, јер јој је темелъ на камену.
49. А који слуша и не извршује он је као човјек који направи кућу на земљи без темеља, на коју навали рјекама, и Бог походи народ свој.
17. И отиде глас овај о њему по свој Јудеји и по свој околини.
18. И јавише Јовану ученици његови за све ово.
19. И дозвавши Јован два од ученика својих посла их к Исусу говорећи: јеси ли ти онај што ће доћи, или другога да чекамо?
20. Дошавши пак људи к њему рече: Јован крститељ посла нас к теби говорећи: јеси ли ти онај што ће доћи, или другога да чекамо?
21. А у тај час испијели многе од бодестъ и од мука и од злијех Ахуова, и многиа славијемъ дарова вид.
22. И одговарајући Исус рече им: идите и кажите Јовану што видите и чуате: славијени прогладају, хромии ходише, губави чисте се, глухи чуу, мртви устају, сиромашниа проповијда се јеванђеље.
23. И благо ономе који се не саблазни о мене.
24. А кад отидоше ученици Јованови, поче народу говорити за Јована: шта сте изишли у пустињу да видите? Трску, коју љуба вјетар?
25. Шта сте дакле изишли да видите? Човјека у мезе хаљине обучена? Ето, који господске хаљине носе и у свастима живе по царскијем су дворовима.
26. Шта сте дакле изишли да видите? Пророка? Да, ја вам кажем, и више од пророка;
27. Јер је ово овај за кога је написано: ето ја шаљем анђела својега пред твој пред тобох.
28. Јер вам кажем: ниједан између рођенијех од жена није већи пророк од Јована крститеља; а најмања у царству Божијем већи је од њега.
29. И сви људи који слушаху и крстише се ници оправдаше Бога, и крстише се крштењем Јовановијем;
30. А фарисеји и књижевници одба-

ГЛАВА 7.

- А кад сврши све ријечи своје пред народом, дође у Капернаум.
2. У капетана пак једнога бијаше сауга болестан на умору који му бреше мисо.
3. А кад чу за Исуса, посла к њему старјешине Јудејске молећи га да дође доша да му исцјели саугу.
4. А они дошавши к Исусу мољаху га лијено говорећи: достојан је да му то учиниш.
5. Јер љуби народ наш, и начини нам зборницу.
6. А Исус иђаше с њима. И кад већ бијашу близу куће, посла капетан к њему пријатеље говорећи му: Господе! не трудн се, јер нијесам достојан да уђеш под мою стреху;
7. За то и не држах себе достојна да ти дођем, него само речи ријеч, и оздравиће сауга мој.
8. Јер и ја сам човјек под власти, и имам под собом војнике, па речем једном: иди, и иде; и другоже: дођи, и дође; и слази својему: учини то, и учини.
9. А кад то чу Исус, замуди му се, и окренувши се народу који иђаше за њим рече: кажем вам: ни у Израилу толике вјере не нађох.
10. И вративши се послани нађоше болеснога саугу здрава.
11. И по том иђашу многи ученици његови и мноштво народа.
12. Кад се приближише к вратима градакцијем, и гле, изишашу мртваци, једница сина мајере његове, и она бреше уловница и народа из града много иђаше с њом.
13. И видјевши је Господ сажали му се за њом, и рече јој: не плачи.
14. И приступивши прихвати за сан-

цише, свијет Божиј за њих, и не хте-
ше да их он крсти.

31. А Господ рече: какви ћу казати
да су људи овога рода? И какви су?
32. Они су као дјеца која сједе по
улицама и дозивају једно друго и го-
воре: свирајмо вам, и не играјте, жа-
лно нам се, и не плавајте.

33. Јер дође Јован крститељ који ни
једе хљеба ни пије вина, а ви кажете: ђаво је у њему;
34. Дође син човјечиј који је једе и пије,
лице и пијанице, друга царинцима и
грјешницима.

35. И оправдаше премудрост сва дје-
ца њезина.
36. Мољаше га пак један од фари-
сеја да би обједовао у њега; и ушав-
ши у кућу фарисејеву сједе за трпезу.

37. И гле, жена у граду која беше
грјешница дознавши да је Исус за тр-
пезом у кући фарисејеву, донесе скле-
ниту мира;
38. И ставши састраг код ногу ње-
говљех плакаше, и стаде прати ногте
његове сузама, и косом од своје главе
отпираше, и цјеливаше ногте његове, и
мазаше миром.

39. А кад виде фарисеј који га је
дозвао, рече у себи гонорехи: да је
он пророк, знао би ко и каква га се
жена догиче: јер је грјешница.
40. И одговарајући Исус рече му:
Симоне! имам ти нешто казати. А он
рече: учитељу! кажи.

41. А Исус рече: двојица бијашу ду-
жан једноме дужнику, један бјеше ду-
жан пет стотина динара а други пе-
десет.

42. А кад они не имадоше да му вра-
те, поклонив обојици. Кажи који ће га
од њих двојице већма љубити.

43. А Симон одговарајући рече: ми-
слим онај коме највише поклонил. А
он му рече: право си судио.

44. И окренувши се к жени рече Сим-
жону: видиш ли ову жену? Ја уђох у
твоју кућу, ни воде ми на ногте није-
си дао; а она сузама обли ми ногте, и
косом од главе своје отрг.

45. Цјелива ми нијеси дао; а она од
како убох не преста цјеливати ми ногу.

46. У њем нијеси помазао главе моје;
а она миром помаза ми ногте.

47. За то кажем ти: опраштају јој
се грјеси многи, јер је велику љубав
имала; а коме се мало опрашта има
малу љубав.

48. А вој рече: опраштају ти се грје-
си.
49. И стадоше у себи говорити они
што сјеђаху с њим за трпезом: ко је
овај што и грјехе опрашта?
50. А жени рече: вјера твоја поможе
ти; иди с миром.

ГЛАВА 8.

Послије тога иђаше он по градовима
и по селима учећи и проповиједјући
јеванђеље о царству Божијему, и два-
наесторица с њим.

2. И неке жене које бијашу исције-
љене од змијех духова и болести: Ма-
рија, која се зваше Магдалина, из које
седам ђавола изиђе.

3. И Јована, жена Хузе приставица Иро-
дова, и Сусана, и друге многе које сау-
жаху њему имањем својим.

4. А кад се сабра народа много, и
из свију градова дољашаху к њему, ка-
за у причи:

5. Изиђе сјач да сије сјеме своје;
и кад сијаше, једно паде крај пута,
и погази се, и птице небеске позова-
ше га.

6. А друго паде на камен, и извишав-
ши осуши се, јер немаше влаге.

7. И друго паде у трње, и узрасе
трње, и удави га.

8. А друго паде на земљу добру, и
изникавши донесе род сто пута оно-
лико. Гонорехи ово повика: ко има
уши да чује нека чује.

9. А ученици његови питаху га гово-
рећи: шта значи прича ова?

10. А он рече: вама је дано да знате
тајне царства Божијег; а осталима у
причама, да гледајући не виде, и чу-
јући не разумју.

11. А прича ова значи: сјеме је ри-
јеч Божија.

12. А које је крај пута то су они ко-
ји слушају, али по том долази ђаво, и
узима ријеч из срца њиховог, да не
вјерују и да се не спасу.

13. А које је на камену то су они ко-
ји кад чују с радости примају ријеч; и
ови коријена немају који за неко ври-

еме вјерују, а кад дође вријеме ку-
шава отпаде.

14. А које у трње паде то су они ко-
ји слушају, и отишавши од бриге и
ботастава и сласти овога живота за-
губе се, и род не сазри.

15. А које је на доброј земљи то су
они који ријеч слушају, и у добром и у
чистом срцу држе, и род доносе у тр-
пезу. Оно гонорехи повика: ко има
уши да чује нека чује.

16. Нико пак свијеће не покљана су-
дом кад је запали, нити меће под одаб,
него је метне на свијетљак да виде
свијетлост који улазе.

17. Јер нема *мимота* тајно што не ће
бити јавно, и ни сакривено што се не
ће дознати, и на видјело изићи.

18. Гледајте дакле како слушајте; јер
ко има, даће му се, а ко нема, узеше се
од свега и оно што мисли да има.

19. Доброше пак к њему мати и бра-
ћа његова, и не могаху од народа да
говоре с њим.

20. И јавише му гонорехи: мати тво-
ја и браћа твоја стоје на пољу, хоће
да те виде.

21. А он одговарајући рече им: ма-
ти моја и браћа која он су који сау-
шљају ријеч Божију и извршују је.

22. И догоди се у један дан он узеше
с ученицима својим у лађу, и рече
им: да приђемо на ову страну језера.
И пођоше.

23. А кад иђаху они *ом заспа*. И по-
дизе се олуја на језеру, и тољашу се,
и бијашу у великој невољи.

24. И приступивши пробудивше га го-
ворехи: учитељу! учитељу! изгибосмо.
А он устаде, и запријети вјетру и вало-
вина; и престадоше и поста тишина.

25. А њима рече: гдје је вјера ва-
ша? А они се поплашише, и чуђаху
се гонорехи један другоме: ко је овај
што и вјетрима и води заповиједа, и
слушају га?

26. И дођоше у околину Гадаринску
која је према Галлеји.

27. А кад изиђе он на земљу, срете
га један човјек из града у коме бијашу
ђаволи од много година, и у хаљине
не облачаше се, и не живљаше у кући,
него у гробовима.

28. А кад видје Исуса, повика и при-
паде к њему и рече здраво: што је

теби до мене, Исусе, сине Бога најри-
шега? Молим те, не мучи ме.

29. Јер Исус заповиједа духу нечи-
стоме да изиђе из човјека: јер га му-
чаше одавно, и метаху га у вериге и
у пута да га чувају, и искида свезе, и
тјераше га ђаво по пустињи.

30. А Исус га запита гонорехи: ка-
ко ти је име? А он рече: легеон; јер
многи ђаволи бијашу ушли у њ.

31. И мољашу га да им не заповиједа
да иду у бездан.

32. А ондаје пасијаше по гори велики
град свиња, и мољашу га да им допусти
да у њих уђу. И допусти им.

33. Тада изиђоше ђаволи из човјека
и уђоше у свиње, и навала брда с бри-
јета у језеро, и утопи се.

34. А кад видјаше свињари што би, по-
бјегоше и јавише у граду и по селима.

35. И изиђоше *људи* да виде шта је
било, и дођоше к Исусу, и нађоше чо-
вјека из кога ђаволи бијашу изишли а
он сједи обучен и паметан код ногу
Исусовијех; и уплашише се.

36. А они што су видјели казаше им
како се исцијели бијесни.

37. И моли га сав народ из околине
Гадаринске да иде од њих; јер се би-
јашу врло уплашили. А он узеше у ла-
ђу и отиде навраг.

38. Човјек пак из кога изиђоше ђаво-
ли мољаше да би с њим био; али га
Исус отпусти гонорехи:

39. Врати се кући својој, и казуј шта
ти учини Бог. И отиде проповиједју-
ћи по свему граду шта му Исус учини.
40. А кад се врати Исус, срете га на-
род, јер га сви очекиваху.

41. И гле, дође човјек по имену Јаир,
паде пред ногте Исусове, и мољаше га
да уђе у кућу његову;

42. Јер у њега бјеше јединица кћи
од дванаест година, и она умираще.
А кад иђаше Исус, туркаше га народ.

43. И бјеше *једна* болесна жена од
течења крви дванаест година, која је
све своје имање потрошила на љекаре
и ни један је није могао исцјелити,

44. И приступивши састраг догаче
се скута од хаљине његове, и одмах
стаде течене крви њезине.

45. И рече Исус: ко је то што се до-
таче мене? А кад се сви одговараху,

- рече Петар и који бијаху с њим: учитељу! народ те опколио и турка те, а ти кажеш: во је то што се дотаче мене?
46. А Исус рече: неко се дотаче мене; јер ја осјетих силу која изиђе из мене.
47. А кад виде жена да се није саврила, приступи Арфауџи, и паде пред њим, и каза му пред свјем народом за што га се дотаче и како одмах свдрави.
48. А он јој рече: не бој се, кћери! вјера твоја поможе ти; иди с миром.
49. Док он још говораше дође неко од куће старјешине зборничкога говорећи му: умрије кћи твоја, не трудити учитеља.
50. А кад чу Исус, одговори му говорећи: не бој се, само вјеруј, и оживљеће.
51. А кад дође у кућу, не даде ни једноме ући осим Петра и Јована и Јакова, и дјевичина оца и матере.
52. А сви плаваху и јаухаху за њом; а он рече: не плачите, није умрла неког сина.
53. И подсиђеваху му се знајући да је умрла.
54. А он изагнавши све узе је за руку, и звону говорећи: дјевејко! устани!
55. И поврати се дух њезин, и устаде одмах; и заповједи да јој даду нека једе.
56. И дивнше се родитељи њезини. А он им заповједи да никоме не кажу шта је било.
- ГЛАВА 9.
- Сазвавши пак дванаесторицу даде им силу и власт над свјем ѓавољма, и да исцјелују од болести.
2. И посла их да проповиједју царство Божије, и да исцјелују болеснике.
3. И рече им: ништа не узимајте на пут, ни штапа ни торбе ни хљеба ни новца, нићи по двије хаљине да имате.
4. У коју кућу ућете ондаје будите и одавде полазите.
5. И гдје вас не приме излазећи из града онга огресите и прах с ногу својех, за свједочанство на њих.
6. А кад кивифоше, иђаху по селима проповиједјући јеванђеље и исцјелујући свуда.
7. А кад чу Ирод четверомасник шта он чини, не могаше се научити, и рече: не могаше се научити, и књижених и који бијаху с њим: Јован устао из мртвих.
8. А једни да се Илија појавио, а једни да је устао који од старјех пророка.
9. И рече Ирод: Јована ја посјекох; али ко је то о коме ја такова чујеса слухам? И жељаше га видјети.
10. И вративши се апостоли казаше му шта су починили. И узевши их отида на само у пустињу код града који се зваше Витсада.
11. А народ разумјевши поје за њим, и примивши их говораше им о царству Божијем и исцјеливаше који требаху исцјеливања.
12. А дан стаде нагињати. Тада приступише дванаесторица и рекоше му: отпусти народ, нека иду на конач у околна села и паљане, и нек нађу једа, јер смо овдје у пустињи.
13. А он им рече: подајте им ви нека једу. А они рекоше: у нас нема више од пет хљебова и двије рибе; већ ако да идемо ми да купимо на све ове људе јела?
14. Јер бијаше људи око пет хиљада. Али он рече ученицима својим: садите их на гомиле по десет.
15. И учинише тако, и посадише их све.
16. А он узе омијех пет хљебова и обје рибе, и погледавши на небо благослови их и преломи, и даваше ученицима да раздаду народу.
17. И једоше и наситише се сви, и што им претеже.
18. И кад се једанпут мољаше Богу на само, с њим бијаху ученици, и заплита их говорећи: ко горење људи да сам ја?
19. А они одговарајући рекоше: Једни селу да си Јован крститељ, а други да си Илија; а други да је који устао од старјех пророка.
20. А он им рече: а ви шта мислите ко сам ја? А Петар одговарајући рече: Христос Божиј.
21. А он им запријети и заповједи да никоме не казују тога.
22. Говорећи да сину човјечијему треба много пострадаати, и да ће га старјешине и главари снештеничви и књижени и који бијаху с њим: Јован устао из мртвих.

39. И гле, хвата га дух, и у један пут виче, и лопи га с пленом, и једва отида од њега кад га кљоми;
40. И молих ученике твоје да га истгерају, па не могуше.
41. И одговарајући Исус рече: о родо неверни и покварени! докле ћу бити с вама и трљети вас? Доведи ми сина својег а мо.
42. А док још иђаше к њему обора га ѓаво, и стаде га лопити. А Исус запријети духу нечистоме, и исцјели момче, и даде га ону његову.
43. И сви се дивљаху величини Божијој. А кад се сви чујаху свеу што чиняше Исус, рече ученицима својим: јем:
44. Метните ви у упи своје ове рјечи: јер син човјечјј треба да се преда у руке човјечије.
45. А они не разумјеше рјечи ове; јер бјеше сакривена од њих да је не могуће разумјети; и бојаху се да га запитају за ову рјеч.
46. А уђе мисао у њих ко би најрећи био међу њима.
47. А Исус знајући помисли срца њихових узе дитјете и метну га преда се,
48. И рече им: који прима ово дитјете у име моје, мене прима; и који мене прима, прима онога који ме је послао; јер који је најмањи међу нама он је велики.
49. А Јован одговарајући рече: учитељу! видјесмо једнога гдје је именом твојим китони ѓаволе, и забранисмо му, јер не иде с нама за тобом.
50. И рече му Исус: не браните; јер ко није против вас с вама је.
51. А кад се навршише дани узеша његова, он намери да иде право у Јерусалим.
52. И посла гласнике пред лицем својим; и они отидоше и дофоше у село Самаријанско да му уготове *идје ће мочити*.
53. И не примаше га; јер видјеше да иде у Јерусалим.
54. А кад видјеше ученици његови Јаков и Јован, рекоше: Господе! хоћеш ли да речемо да огњ сађе с неба и да их истријебим као и Илија што учини?
55. А он озренувши се запријети им и рече: не знате каковога сте ви духа;

женници окривити, и да ће га убити, и трећи дан да ће устати.

28. А синама говораше: ко хоће да иде за мном нека се одрече себе и узме крст свој и иде за мном.

24. Јер во хоће душу своју да сачува, изгубиће је; а во изгуби душу своју мене ради онај ће је сачувати.

25. Јер кајет ће корист имати човјек ако сав свијет придобие а себе изгуби или себи кауд?

26. Јер во се постиди мене и мојијех рјечи нека ће се син човјечјј постидјети кад дође у слави својој и очиној и светих аиђела.

27. А заиста вам кажем: имају неки међу овима што стоје овдје који не ће окупати сагги док не виде царства Божијег.

28. А кад прође осам дана посласе онијех рјечи, узе Петра и Јована и Јакова и изиђе на гору да се помоли Богу.

29. И кад се мољаше постаде лице његово аручичје, и одијело његово бијело и сјајно.

30. И гле, два човјека говораху с њим, који бијаху Мојсије и Илија.

31. Показаше се у слави, и говораху о њаваску његову који му је требало свршити у Јерусалиму.

32. А Петар и који бијаху с њим блјаху зашпани; али пробудивши се видјеше славу његову и два човјека који с њим стајаху.

33. И кад се одвојаше од њега рече Петар Исусу: учитељу! добро нам је овдје бити; и да начинимо три сјенице: једну теби, и једну Мојсију, и једну Илији: не знајући шта говораше.

34. А док он то говораше дође облак и заклои их; и углашаше се кад зађоше у облак.

35. И чу се глас из облака говорећи: ово је син мој љубавни, њега послушајте.

36. И кад се чујаше глас најде се Исус сам. И они умучаше, и ником не јавише ништа у оне дане од онога шта видјаше.

37. А догоди се други дан кад сиђоше с горе срете га мноштво народа.

38. И гле, човјек из народа повика говорећи: учитељу! молим ти се, погледај на сина мојега, јер ми је јединица;

56. Јер син човјечиј није дошао да погуби душе човјечије него да спасува. И отидаше у друго село.

57. А кад иђаху путем рече му неко: Господе! ја идем за тобом куда год ти поћеш.

58. И рече му Исус: лисце имају јаме и птине небеске гнијезда: а син човјечиј нема гдје заклонити главе.

59. А другоме рече: хајде за мном. А он рече: Господе! допусти ми да идем најпрво да упокам оца својега.

60. А Исус рече му: остави нека мртви упоковају своје мртваци; а ти хајде те јављај царство Божије.

61. А други рече: Господе! ја идем за тобом; али допусти ми најпрво да идем да се огростим с домаћинма својим.

62. А Исус рече му: ни један није приправан за царство Божије који не остави руку своју на путу на се обзире натраг.

ГЛАВА 10.

А по том изабра Господ и других седамдесеторицу, и посла их по два и два пред лицем својим у сваки град и у мјесто куда шћаше сам доћи.

2. А рече им: жетва је дакле велика а посланика мало; него се молите господару од жетве да изведе посленике на жетву своју.

3. Идите; ето ја вас шаљем као жагање међу вукове.

4. Не носите кесе ни торбе ни обуће, и никога не поздрављајте на путу.

5. У којутод кућу уђете најпрво говорите: мир кући овој.

6. И ако дакле буде ондје син мира, остаће на њему мир ваш; ако ли не буде, вратиће се к вама.

7. А у овој кући будите, и једите и пијте што у њих има; јер је посленик достојан своје плате; не прелазите из куће у кућу.

8. И у којутод град дођете и примете вас, једите што се донесе пред вас.

9. И исцељујте болеснике који су у њему, и говорите им: приближи се к вама царство Божије.

10. И у којутод град дођете и не примете вас, изишавши на улице његове реците:

11. И прах од града вашег који је приносо за нас отресамо вам; али ово

ГЛАВА 11.

И кад се мољаце Богу на једном мјесту на преста, рече му неки од ученика његовијех: Господе! научи нас молити се Богу, као што и Јован научи своје ученике.

2. А он им рече: кад се молите Богу говорите: оче наш који си на небесима, да се свети име твоје; да дође царство твоје; да буде воља твоја и на земљи као на небу;

3. Хљеб наш потребни даји нам сваки дан;

4. И опрости нам грјехе наше, јер и ми опраштамо свакоме дужнику својему; и не наведи нас у напаст; него нас избави ода зла.

5. И рече им: који од вас има пријатеља, и отиде му у поноћи и рече му: пријатељу! дај ми три хљеба у зајам;

6. Јер ми дође пријатељ с пута, и немам му шта поставити;

7. А он изнутра одговарајући да рече: не узнемируј ме; већ су врата затворена и дјец су моја са мном у постојењу, и не могу отати да ти дам.

8. И кажем вам: ако и не устане да му да за то што му је пријатељ, али за његово безобразно исказање устаће и даће му колико треба.

9. И ја вама кажем: иштите и даће вам се: тражите и наћи ћете; куцајте и отвориће вам се.

10. Јер сваки који иште, прима; и који тражи, налази; и који куца, отвори му се.

11. Који је међу вама отац у кога ако син замишле хљеба да му да камен? Или ако замишле рибе да му да мјесто рибе змију?

12. Или ако замишле јаје да му да скорпију?

13. Кад дакле ви, зми будући, умите добре даре давати дјец својој, колико ће више отац небески дати Духа светог онима који ишту у њега?

14. И једном изгна ђавола који бреше нијем; кад ђаво изиђе проговоривши: и дивнеше се људи.

15. А неки од њих рекоше; помоћу Веселевула кнеза ђаволскога изгони ђавола.

16. А други куцајући га иссаху од њега знак с неба.

Господа Бога својега свијем срцем својим, и свом душом својом, и свом снагом својом, и свом мишљу својом, и блаженства својега као самога себе.

28. Рече му пак: право си одговорно; то чини и бићеш жив.

29. А он шћадраше да се оправда, на рече Исусу: а ко је блаженји мој?

30. А Исус одговарајући рече: један човјек сизажаше из Јерусалима у Јерихон, па га хватнише хајдучи, који га служаше и изранише, па отидоше, оставивши га пола мртва.

31. А изненада сизажаше ондјем путем некакав свештеник, и видјевши га прође.

32. А тако и Левит кад је био на ономе мјесту, приступи, и видјевши га прође.

33. А Самарјанин некакав пролазећи дође над њега, и видјевши га сажали му се;

34. И приступивши зави му ране и зали уљем и вином; и посадивши га на своје кољусе доведе у гостионицу, и устаде око њега.

35. И сјутрадан полазећи иза два гроба те даде крмљару, и рече му: гледај га, и што више потрошини ја ћу платити кад се вратим.

36. Шта мислиш дакле, који је од оне тројине био ближњајши окоме што су га били ухватили хајдучи?

37. А он рече: онај који се смисловао над њега. А Исус му рече: иди, и ти чини тако.

38. А кад иђаху путем и он уђе у једно село, а жена нека, по имену Марта, прими га у своју кућу.

39. И у ње бреше сестра, по имену Марија, која и сједо код ногу Исусових и слушаху бесједу његову.

40. А Марта се бреше забуннала како ће га дочекавати, и привучивши се рече: Господе! зар ти не марин што ме сестра моја остави саму да служим? реди јој дакле да ми помогне.

41. А Исус одговарајући рече јој: Марта! Марта! брињеш се и трудиш за много,

42. А само је једно потребно. Али је Марија добри дјјел изабрала, који се не ће узети од ње.

17. А он знајући помисли њихове рече им: свако царство које се раздијели само по себи, опустеће, и дом који се раздијели сам по себи, пропаће.
18. Тако и софона ако се раздијели сам по себи, како ће остати његово царство? као што кажете да помоћу Беславула изгоним ђаволе.
19. Ако ли је помоћу Беславула изгоним ђаволе, синови ваши чијом помоћу изгоните? За то ће вам они бити судије.
20. А ако ли је прстом Божијим изгоним ђаволе, дакле је дошло к нама царство Божије.
21. Кад се јави наоружа и чува свој двор, имаће је његово на миру;
22. А кад дође јачи од њега и надвлада га, узме све оружје његово у које се уздао, и раздијели што отме од њега.
23. Који није са мном, против мене је; и који са мном се сабира, просяца.
24. Кад нечисти дух изиђе из човјека, где кроз безводна мјеста тражећи покоја, и не напавши рече: Да се вратим у дом свој откуд сам изишао;
25. И дошавши нађе пометен и украсен.
26. Тада отиде и узме седам других љавих овца, горјех од себе, и ушавши живе онда; и буде погоње човјеку ономе горе од првога.
27. А кад то говораше, подиже глас једна жена из народа и рече му: благо утроби која те је носила, и сисама које си сасо!
28. А он рече: благо и онима који слушају ријеч Божију, и држе је.
29. А народу који се скуљаше ста- знак, и не ће му се дати знак осим знака Јоне пророка;
30. Јер како што Јона би знак Ниневијанама, тако ће и син човјечји бити роду овоме.
31. Царца јужна изићи ће на суд с људима рода овога, и осудиће их; јер она дође с краја земље да слуша мудрост Соломонову; а гле, овађе је већи од Соломуна.
32. Ниневијани нићи ће на суд с родом овјем, и осудиће га; јер се покаша поучењем Јонинјем; а гле, овађе је већи од Јоне.
33. Нико не меће знањене свијеће на сакривено мјесто, нити под суда, нешто на свијетљак да виде свијетлост који улазе.
34. Свијећа је тијело око. Ако дакле око твоје буде здраво, све ће тијело твоје бити свијетло; ако ли око твоје буде кварно, и тијело је твоје тамно.
35. Леда дакле да видјело које је у теби не буде тамно.
36. Јер ако је све тијело твоје свијетло, да нема никаквога уда тамна, биће свијетло као кад те свијећа обасјава свијетлошћу.
37. А кад говораше, мољаше га некакав фарисеј да обједне у њега. А он ушавши сјде за трпезу.
38. А фарисеј се зачуди кад видје да се најприје не уми прије обједне.
39. А Господ рече му: сад ви фарисеји споља чистите чашу и ђајелу, а изнутра вам је пуно грабежа и злобе.
40. Безумни! није ли овај изгнанио и изнутра који је споља начинио?
41. Али дајте милостињу од онога што је унутра; и гле, све ће вам бити чисто.
42. Али тешко вама фарисејима што дајете десетак од метвице и од руте и од свакога поврћа, а пролазите правду и љубав Божију; ово је требало чинити, и оно не остављати.
43. Тешко вама фарисејима што тражите зачеља по зборницама и да вам се клања по улицама.
44. Тешко вама књижевници и фарисеји, лицемери, што сте као сакривени гробови по којима људи иду и не знаду их.
45. А неки од законика одговарајући рече: учитељу! говореш ти и нас страмотиш.
46. А он рече: тешко и вама законикима што товарите на људе бремена претешка за носене, а ви једнјем прстом својим не ћете да их прихватите.
47. Тешко вама што издате гробове пророцима, а ваши су их опеви побили.
48. Ви дакле свједочите и одобрава- те дјела отаца својих; јер их они побише, а ви им гробове издате.
49. За то и премудрост Божија рече: послаћу им пророке и апостоле, и од

- вак ће једне побити, а друге прогјерити;
50. Да се иште од рода овога вра свијетла која је проливена од постојења пророка, који погубише и пророчанство, и пред поглаваре, не бри- нуте се како ћете или шта одговорити, или шта ћете казати;
51. Од враи Авељеве гја до враи Завријне, који погубе међу салтаром и црквом. Да, кажем вам, исваће се од рода овога.
52. Тешко вама законници што узете свјуч од знања: сами не ујосте, а који швадичу да ућу, збораните им.
53. А кад им он ово говораше, почеше књижевници и фарисеји врло на- вљивати к њему и мношћем питањем извајавати к знању: сами не ујосте, а који швадичу да ућу, збораните им.
54. Преођући и павећи на њега не забувњачи га,
55. Преођући и павећи на њега не би ли што удовили из уста његовијех да га окриве.
- ГЛАВА 12.
- Кад се на њак скупише хиљаде наро- да да стадоше гзати један другото, онда поче најприје говорити ученицима својим: чувајте се квалца фарисејскога, који је лицемерје.
2. Јер ништа није сакривено што се не ће открити, ни тајно што се не ће доснати;
3. Јер што у мраку рекоште, чуће се на видјелу; и што на ухо шпастете у камјетима, проповједате се на крововима.
4. Али вам кажем, пријатељима својим: не бојте се од онјех који убијају тијело и по том не могу ништа више учинити.
5. Нето ћу вам казати кога да се бојите: бојте се онога који има власт што убије бацити у накао; да, кажем вам, онога се бојте.
6. Не продаје ли се пет врабаца за два динара? и ни један од њих није заборавањен пред Богом.
7. А у вас је и коса на глави избројана. Не бојте се дакле; ви сте бољи од много врабаца.
8. Нето вам кажем: који год пригна мене пред људима признаће и син човјечји вега пред анђелима Божијим;
9. А који се одрече мене пред људима њега ће се одречи пред анђелима Божијим.
10. И сваки који рече ријеч на свијет човјечјег опроститиће му се, а који
11. А кад вас доведу у зборнице и судове и пред поглаваре, не бри- нуте се како ћете или шта одговорити, или шта ћете казати;
12. Јер ће вас свети Дух научити у онај час шта треба рећи.
13. Рече му пак неки из народа: учитељу! реци брату мојему да подијели са мном достојање.
14. А он му рече: човјече! ко је мене поставио судијом или емегом над нама?
15. А њима рече: гледајте и чувајте се од лакоумства; јер нико не живи онјех што је сувше богат.
16. Казан пак причу говореш: у једнога богатога човјека роди вива.
17. И мишљаше у себи говореш: шта ћу чинити? немам у што сабрати своје љетине.
18. И рече: ово ово ћу чинити: по- кварну житице своје и начинићу веће; и онда је ћу сабрати сва своја жита и добро своје.
19. И казаћу души својој: Душо! имаш много имање на много година; почивај, једи, пиј, весели се.
20. А Бог њему рече: безумниче! ову ноћ узеше душу твоју од тебе; а што си приправио чије ће бити?
21. Тако бива ономе који себи тече благо а не богати се у Бога.
22. А ученицима својим рече: зашто вам кажем: не брините се душом својом шта ћете јести, ни тијелом у што ћете се обући;
23. Душа је претежнија од јела и тијела, који немају подума ни жати претежнији од птица?
24. Погледајте гавране како расту: ни кажу, који немају подума ни жати претежнији од птица?
25. А ко од вас бринући се може при- макнути расту својему лавак један?
26. А кад ни намање што не може- те, за што се бринете за остало?
27. Погледајте љиљане како расту: не труде се, нити предају; али ја вам кажем да ни Соломун у свој слави својој не обуће се као један од њих.
28. А кад трачу по пољу, која даваш јест а сјутра се у пећ баца, Бог тако оддјева, а како ли вас, маловјерни!

29. И ви не иштите шта ћете јести или шта ћете пити, и не брините се;
30. Јер ово све ишгу и неснаболши овога свијета; а отац ваш зна да вама треба ово.
31. Нето иштите царства Божијена, и ово ће вам се све додати.
32. Не бој се, мало стадо! јер би воља вашета оца да вам да царство.
33. Продајте што имате и дајте милостину; научите себи торбе које ће осветљати, хавну која се никад не ће испразнити, на небесима, гдје се луке не прикукује ниги мољац једе.
34. Јер гдје је ваше благо ондје ће бити и срце ваше.
35. Нека буду ваша бедра запрегнута и свијеће запаљене;
36. И ви као људи који чекају господара својета кад се врати са свадбе да му одмах отворе камо дође и кучице.
37. Благо онијем слугама које нађе господар кад дође а они страже. Зависта вам кажем да ће се запрегнати, и посадиће их, и приступиће те ће им служити.
38. И како дође у другу стражу, и у трећу стражу дође, и каже их тако, благо онијем слугама.
39. Али ово знајте: кад би знао домаћин у који ће час доћи дучеж, чувао би и не би дао потколпати куће своје.
40. И ви дакле будите готови: јер у који час не мислите доћи ће син човјечи.
41. А Петар му рече: Господе! говориш ли нама ову причу или свима?
42. А Господ рече: ко је дакле твој вјерни и мудри пристав којета постави господар над челојди својом да им даје храну на оброк?
43. Благо томе слуги којета дошавши господар његов нађе да извршије тако.
44. Зависта вам кажем: над свијем свијем инајем поставиће га.
45. Ако ли рече слуга у срцу својему: не ће мој господар још за дуго доћи; и стане бити слуге и слушешне, и јести и пити, и опизјати се;
46. Доћи ће господар тога слуге у дан кад се не нада, и у час кад не мисли, и расјећи ће га, и дијел његов метнуће с невернима.
47. А онај слуга који зна вољу господара својета и није се приправно, свију Јерусалимљана?

ГЛАВА 13.

У то вријеме пак дођоше неки и казаше за Галилејце којих крв помијеша Пилат са жртвана њиховијем.

2. И одговарајући Исус рече им: мислите ли да су ти Галилејци били највјернији од свију Галилејца, јер тако пострадаше?
3. Не, кажем вам, нето ако се не покајете, сви ћете тако изгинути.
4. Или они осамнаест што на њих паде кула Силоамска и поби их, мислите ли да су они најкривији били од свију Јерусалимљана?

5. Не, кажем вам, нето ако се не покајете, сви ћете тако изгинути.
6. Каза им пак ову причу: један човјек имадијаше смокву усајену у своје винограду, и дође да тражи рода на кој, и не нађе.
7. Онда рече винограду: ово трећа година како долазим и тражим рода на овој смокви, и не налазим; посијечи је дакле, за што земљи да смета?
8. А он одговарајући рече му: господару! остави је и за ову годину док оконам ово ње и обяснем гнојем;
9. Па да ако роди: ако ли не, посијечи ње је на годину.
10. А кад учалсе у једној зборници у суботу,
11. И гле, бјеше жена болесна од духа осамнаест година, и бјеше атрчена, и не могаше се исправити.
12. А кад је видје, дозна је Исус и рече јој: жено! опроштена си од болести своје.
13. И метну на њу руке, и одмах се исправи и хваљаше Бога.
14. А старијшина од зборнице срђаше се што је Исус исцјели у суботу, и одговарајући рече народу: шест је дана уоје треба радити, у оне дакле долазити те се лијечити, а не у дан суботни.
15. А Господ му одговори и рече: лијечите сваки од вас у суботу не одрешује ли својета вола или магарца од јасла, а не воли да напоји?
16. А ову кћер Авраамову коју свеза отаца ево осамнаеста година, не треба ли је одрешити из ове свезе у дан суботни?
17. И кад он ово говораше стиђаху се сви који му се противљаху; и сав народ радуваше се за сна његова слава дјела.
18. А он им рече: какво је царство Божије? и какво ћу казати да је?
19. Оно је као зрно горушично, које узевши човјек баца у врт свој, и узрасе и поста дрво велико, и птице небеске уселише се у гране његове.
20. Опет рече: какво ћу казати да је царство Божије?
21. Оно је као кнасац који узевши жена метну у три копање обрашна, док не усекне све.
22. И промажаше по градовима и селима учећи и путујући у Јерусалим.

ГЛАВА 14.

- И догоди му се да дође у суботу у кућу једнога кнеза еарисејскога да једе хљеб; и они мограху на ња.
2. И гле, бјеше пред њим нездрав човјек на коме бјеше дебеола болест.
3. И одговарајући Исус рече закон-

цима и фарисејима говорехи: је ли слабоно у суботу испуштати?

4. А они одгукаше. И дохвативши га се испусти га и отпусти.

5. И одговарајући рече им: који од вас не би својета магараца или вола да му падне у бунар одмах извадио у дан суботни?

6. И не могосе му одговорити на то.

7. А гостима каза причу, кад онази како избиху зачеља, и рече им:

8. Кад те ко позове на свадбу, не сједај у зачеље, да не буде међу гостима ко старији од тебе;

9. И да не би дошао онај који је позвао тебе и њега, и рекао ти: подај мјесто овоме; и онда ћеш са стидом сјести на ниже мјесто.

10. Нето кад те ко позове, дошавши сједи на пошљедње мјесто, да ти рече: кад дође онај који те позва: пријатељу! поманки се више; тада ће теби бити част пред онима који сједе с тобом за трпезом.

11. Јер сваки који се подиже, понизити се; а који се понижује, подигнути ће се.

12. А и ономе што их је позвао рече: кад дајеш објед или вечеру, не зови пријатеља својих, ни браће своје, ни рођака својих, ни сусједа богатјих, да не би и они тебе кад позвали и вратили ти;

13. Нето кад чиниш гозбу, зови сиромаше, кљасте, хроме, слијепе;

14. И благо ће ти бити што ти они не могу вратити; него ће ти се вратити о васкрсенију праведнијех.

15. А кад чу то неки од онијех што сједаху с њим за трпезом рече му: благо ономе који једе хљеба у царству Божијем!

16. А он му рече: један човек зпотови велику вечеру, и позва многе;

17. И кад би вријеме вечери, посла слугу својета да каже званима: хједете, јер је већ све готово.

18. И почеше се изговарати сви редом; први му рече: куних њиву, и ваљ ми или да је видим; молим те изговори ме.

19. И други рече: куних пет јармова волова, и идем да их огледам; молим те, изговори ме.

20. И трећи рече: ожених се, и за то не могу доћи.

21. И дошавши слуга тај каза ово господару своме. Тада се расрди домаћин и рече слуги својој: иди брзо на раскршће и улице градске, и доведи амо сиромаше, и кљасте, и богљасте, и слијепе.

22. И рече слуга: господару, учинио сам како си заповједио, и још мјеста има.

23. И рече господар слуги: ивићи на путове и међу ограде, те нађерај да дођу да ми се напути кућа.

24. Јер вам кажем да ни један од онијех званијех људи не ће окукити моје вечере. Јер је много званијех, али је мало избранијех.

25. Иђаше пак с њим мноштво народа, и обаврзавши се рече им:

26. Ако ко дође к жени а не мрви на својета оца, и на матер, и на жену, и на дједу, и на браћу, и на сестре и на саму душу своју, не може бити мој ученик.

27. И ко не носи крста својета и за мном не иде, не може бити мој ученик.

28. И који од вас кад хоће да заиду куду не сједе најприје и не прорачуни шта ће га стати, *да види* има ли да може довршити?

29. Да не би, кад постави темељ и не узможе довршити, сви који гледају стади му се ругати.

30. Говорехи: овај човек поче зидавати, и не може да доврши.

31. Или који цар кад пође с војском да се побједе с другијем царем не сједе најприје и не држи вијећу може ли с десет хиљада срести онога што иде на њега са двадесет хиљада?

32. Ако ли не може, а он пошље посланике док је онај још далеко и моли да се помире.

33. Тако дакле сваки од вас који се не одрече свега што има не може бити мој ученик.

34. Со је добра, алл ако со обљугави, чим ће се осолити?

35. Нити је потребна у земљу ни у тлој; *месо* је просупу на поље. Ко има уши да чује нека чује.

ГЛАВА 16.

И приближаваху се к њему сви фарисеји и грешници да га чују.

2. И викаху на њега фарисеји и еванџелисти:

21. А син му рече: оче! сагријешних небу и теби, и већ нијесам достојан назвати се син твој.

22. А отац рече слугама својим: изнесите најљешну хаљину и обуците га, и подајте му прстен на руку и обућу на ноге.

23. И доведите теле утојено те заколите, да једемо и да се веселимо.

24. Јер овај мој син бреше мртв, и оживље; и изгубљен бреше, и нађе се.

25. А он се расрди и не шћадатише да уђе. Тада кивше отац његов и мољаше га.

26. И дозвавши својих ученика рече им: како је добро док не нађе?

27. А он му рече: брат твој дође; и отац твој заведе теле утојено, што га је заравао видати.

28. А он се расрди и не шћадатише да уђе. Тада кивше отац његов и мољаше га.

29. А он одговарајући рече оцу: ето те служник године година, и никад не преступих твоје заповијести, па мени никад нијеси дао јарета да бих се просвеселио са својим другштвом;

30. А кад дође тај твој син који ти је имање просуо с курвама, заведе си му теле утојено.

31. А он му рече: сине! ти си свагда са мном, и све је моје твоје.

32. Требао се развеселити и обрадовати, јер овај брат твој мртв бреше, и оживље; и изгубљен бреше и нађе се.

ГЛАВА 16.

А ученицима својим говораше: бидејаше један човек богат који имаше пристава, и тога облагаше код њега да му просина имање.

2. И дозвавши га рече му: шта ово ја чујем за тебе? Дај рачун како си кућио кућу: јер више не можеш кућом управљати.

3. А пристав од куће рече у себи: шта ћу чинити? господар мој узима од мене управљање куће: копати не могу, просити стидим се.

4. Знах шта ћу чинити да би ме примили у куће своје кад ми се одузме кад је још подалеко био, угледа га управљање куће.

живици говорехи: овај прима грешнике и једе с њима.

3. А он им каза причу ову говорехи: који човек од вас имајући сто оваца и изгубивши једну од њих не остави да седевет и десет у пустињи и не иде за изгубљеном док је не нађе?

4. Који човек од вас имајући стотину оваца и изгубивши једну од њих не остави да седевет и десет у пустињи и не иде за изгубљеном док је не нађе?

5. И напавши дигне је на ramo своје радунути се.

6. И дошавши кући сазове пријатеље и сусједе говорехи им: радујте се са мном: ја нађох своју овцу изгубљену.

7. Кажем вам да ће тако бити *сви* радости на небу за једнога грешника који се каје, него ли за десетост и девет праведника којима не треба показивање.

8. Или која жена имајући десет динара, ако изгуби један динар, не заплива сијеће, и не помете куће, и не тражи добро док не нађе?

9. И напавши сазове другарнице и сусједе говорехи: радујте се са мном: ја нађох динар изгубљени.

10. Тако, кажем вам, бива радост пред анђелима Божијима за једнога грешника који се каје.

11. И рече: један човек имаше два сина,

12. И рече млађи од њих оцу: оче! дај ми дио од имања што припада мени. И отац им подјелио имање.

13. И по том до неколико дана поупи млађи син све своје, и отиђе у *дальну земљу*; и онамо просу имање своје живећи бескутно.

14. А кад потроши све, постаде велика глад у овој земљи, и он се нађе у невољи.

15. И отишавши приби се код једнога човјека у оној земљи; и он га посла да му даде једно од својих свинје.

16. И жљаше напунити трбух свој ропчињима које свинје јеђаху, и нико му их не даваше.

17. А кад дође к себи, рече: колико нарамнина у оца мојета имају хљеба и ступице, а ја умирем од глади!

18. Устаху и идем оцу својему, па ћу му рећи: оче! сагријешних небу и теби, и већ нијесам достојан назвати се син твој; прими ме као једнога од својих нарамнина.

19. И пристав отиде оцу својему. А кад је још подалеко био, угледа га управљање куће.

5. И дозвавши редом дужнике господара својача рече првome: колико си дужан господару мојему?
6. А он рече: сто ова уља. И рече му: узми писмо своје и сједи брзо те наплати десет.
7. А по том рече другоме: а ти колико си дужан? А он рече: сто ова шенице. И рече му: узми писмо своје и наплати осамдесет.
8. И похвали господар невјернога пристава што мудро учини; јер су синови овога вјеска мударји од синова видјелца у својему нараштају.
9. И ја вама кажем: начините себи пријатеље неправеднијем богатством, да би вас кад осиромашите примили у вјечне куће.
10. Који је вјеран у малом и у многом је вјеран; а ко је невјеран у малом и у многом је невјеран.
11. Ако дакле у неправедном богатству вјерни не бисте, ко ће вам у истинном вјеровати?
12. И ако у туђем не бисте вјерни, ко ће вам дати вапе?
13. Никадав пак слуга не може два господара служити; јер или ће на једнога мрјети а друготога љубити, или ће једноме вољети а за другога не мрјети. Не можете служити Богу и богатству.
14. А оно све слушаху и фарисеји, који бијашу среброљупци, и ругаху му се.
15. И рече им: ви сте они који се градите праведни пред људима; али Бог зна срца ваша; јер што је у људи високо оно је мрвост пред Богом.
16. Закон и пророци су до Јована; одседе се царство Божије проповијда јеванђељем, и сваки навладе да уђе у њега.
17. Дашње је пак небо и земља пролазили нешто ли једној титули из закона части.
18. Сваки који пушта жену своју и узима другу, предабу чини; и који се жени пуштеницом, предабу чини.
19. Човјек неки пак бјеше богат, који се облачаше у скерлет и у свиљу, и живљаше сваки дан господски и весељаше се.
20. А бијаше један сиромаш, по имену Лазар, који лежаше пред његовим вратима гнојав,
21. И жељаше да се насити мрвама
- које падаху с трпезе богатога; још и писи домањакху и лижаху гној његов.
22. А кад умрје сиромаш, однесоше га анђели у наручје Авраамова; а учиније и богати, и закопаше га.
23. И у паклу кад објеше у мукама подиже очи своје и угледа из далека Авраама и Лазара у наручју његову.
24. И повикавши рече: оче Аврааме! смилуј се на ме и пошаљ ми Лазара; нека умочи у воду врх од прта својача, и да ми расхлади језик; јер се мучим у оnome пламену.
25. А Авраам рече: синко! опомени се да си ти примио добра своја у животу снoме, и Лазар опет зла; а сад се он тјешу, а ти се мучиш.
26. И преко снега тога постављена је међу нама и вама велика пропаст, да они који би хтјели одовд к нама приђеши, не могу, нити они отуда к нама да прелазе.
27. Тада рече: молим те дакле, оче, да га пошаљеш туђи она мојача,
28. Јер имам пет браће: нека им посвједочи да не би и они дошли на ово мјесто мучења.
29. Рече му Авраам: они имају Мојсија и пророке, нека њих слушају.
30. А он рече: не, оче Аврааме! него ако им дође ко из мртвјех покажеће се.
31. А Авраам му рече: ако не слушају Мојсија и пророка, да ко и из мртвјех устане не ће вјеровати.

ГЛАВА 17.

- кли бисте оnome дубу: испуцај се и услади се у море, и послушао би вас.
7. Који пак од вас кад има слугу који оре или чува стокху на кад дође из поља, рече му: ходи брзо и сједи и за трпезу?
8. Нето не каже ли му: утовори ми да вечерам, и запретни се те ми служи док једем и пијем, па онда и ти једе и пиј?
9. Еда ли ће он захвалити слуги томе кад сврши што му се заповједа? Не вјерујем.
10. Тако и ви кад свршите све што вам је заповјеђено, говорите: ми смо заљудне слуге, јер утисисмо што смо били људски чинити.
11. И кад иђаше у Јерусалим, он пролажаше између Самарије и Галилаје.
12. И кад улажаше у једно село срептоше га десет губавијех људи, који ставше издаљек,
13. И подигоше глас говорити: Исусе учитељу! помиљуј нас.
14. И видјевши мз рече им: идите и повлајте се свештеницима. И они идући очистисе се.
15. А један од њих видјевши да се испцијели поврати се хвалити Бога из гласа.
16. И паде ничице пред ноге његове, и захвали му. И то бјеше Самарјанин.
17. А Исус одговарајући рече: не испцијелише ли се десеторица? Гдје су дакле десеторица?
18. Како се међу њима који не вађе да се врати да захвали Богу, него сам овај туђин?
19. И рече му: устави, иди; вјератвоја поможе ти.
20. А кад га упиташе фарисеји: кад ће доћи царство Божије? одговарајући рече им: царство Божије не ће доћи да се види; јер гле, царство је Божије или ондје; јер гле, царство је Божије унутра у вама.
22. А ученицима рече: доћи ће вјеројоме кад ћете зажељети да видите један дан сына човјечјача, и не ћете видјети.
23. И рећи ће вам: ево овдје је, или: ево ондје; али не излазите, нити гравјитко.
24. Јер како што мрва сине с небом, и засвјетли се преко света што је под
- небом, тако ће бити и син човјечји у свој дан.
25. Али му најприје треба много пострадаати, и отпријелу бити од рода овога.
26. И како је било у вријеме Нојево онако ће бити у дане сына човјечјача:
27. Јеђаху, пијаху, жевљаху се, удаваху се до онога дана кад Ноје уђе у ковчег, и дође потоп и погуби све.
28. Тако као што би у дане Лотова: јеђаху, пијаху, куповаху, продаваху, сиваху, знаху;
29. А у дан кад изиђе Лот из Содоме, удари огњак и сумпор из неба и погуби све.
30. Тако ће бити и у онај дан кад ће се јавити син човјечји.
31. У онај дан који се десни на крозу а погубиће његово у кући, нека не силовати да га узме; и који се десни у пољу, тако нека се не враћа наград.
32. Опомините се жене Лотова, инако ће бити и који је изгубио, оживљаше је.
33. Који пође да сачува душу своју, изгубиће је; а који је изгубио, оживљаше је.
34. Кажем вам: у ону ноћ биће два на једnome одру, један ће се узети а други ће се оставити;
35. Двије ће жњети за једно, једна ће се узети а друга ће се оставити;
36. Два ће бити на њиви, један ће се узети а други ће се оставити.
37. И одговарајући рекоше му: гдје је страв Господе? А он им рече: гдје је стравна онамо ће се и орлови скупити.

ГЛАВА 18.

- Каза им пак и причу како се треба свагда молити Богу, и не дати да догуде.
2. Говорећи: у једnome граду бијаше један судија који се Бога не бојаше и људи не стиђаше.
3. А у оnome граду бијаше једна удовица и долажаше к њему говорећи: не дај ме мојему сугарнику.
4. И не шћадљаше за друго. А најпослије рече у себи: ако се и не бојим Бога и људи не срамам, долази и не досађује ова удовица, одоранику је, да ми једнако не долази и не досађује.
6. Тада рече Господ: чујте шта говори неправедни судија.

7. А камо ли Бог не ће одбранили избранијех својих који га моле дан и ноћ?
8. Кажем вам да ће их одбранили брзо. Али син човјечи кад дође хоће ли наћи вјеру на земљи?
9. А и другима који мишаху за себе да су праведници и друге уништаваху каза причу ову:
10. Два човјека уоше у цркву да се моле Богу, један фарисеј а други цариници.
11. Фарисеј стаде и мољаше се у себи овако: Боже! хвалим те што ја нијесам као остали људи: хајдучи, неправедници, презљубочинци, или као овај цариници.
12. Постам дванут у недјељу; дајем десетак од свега што имам.
13. А цариници кадеша стајаше, и не пишаше ни оцију подигнути на небо, него бијаше прси своје говорећи: Боже! милостиив буди мени грјешноме.
14. Кажем вам да овај отиђе оправдан кући својој, а не овај. Јер сваки који се сам подиже понизиће се; а који се сам понизиће подигнуће се.
15. Доношаху к њему и дјецу да их запријетиле им.
16. А Исус дозвавши их рече: отиђите дјецу нека дољазе к мени, и не брањете их; јер је таковијех царство Божије.
17. И кажем вам заиста: који не пријми царства Божијега као дјете, не ће ући у њега.
18. И зашита га један кнез говорећи: учитељу благи! шта да учиним да наслиједим живот вјечни?
19. А Исус рече му: што ме зовеш благијем? нико није благ осим једнога Бога.
20. Заповијести знаш: не чини прељубе; не убиј; не укради; не свједочи лажно; поштуј она својега и матер своју.
21. А он рече: све сам ово сачувао од младости своје.
22. А кад то чу Исус рече му: још ти једно недостаје: продај све што имаш и раздај сиромасина; и имаћеш благо на небо; и хајде за мном.
23. А кад он чу то постаде жалостан, јер бјеше врло богат.
24. А кад га виде Исус гдје постаде жалостан, рече: како је тешко ући у царство Божије онима који имају богатство!
25. Дакше је камили проћи кроз нгле не ући неко ли богатоше ући у царство Божије.
26. А они који слушаху рекоше: ко се дакле може спасти?
27. А он рече: што је у људи немогуће у Бога је могуће.
28. А Петар рече: ето ми смо остали вили све и за тобом идем.
29. А он им рече: заиста вам кажем: нема ни једнога који би оставио кућу, или родитеље, или браћу, или сестре, или жену, или дјецу царства ради Божијега,
30. Који не ће примити више у ово време, и на ономе свијетугу живот вјечни.
31. Узе пак дванаесторицу и рече им: ево идем горе и Јерусалим, и све ће се свршити што су пророци писали за сина човјечијега.
32. Јер ће га предати незнабошцима, и нарутаће му се, и ружаће га, и пољубаће га,
33. И биће га, и убиће га; и трећи дан устаће.
34. И они ништа од тога не разумеше, и бесјода ова бјеше од њих сакривена, и не разумеше што им се каза.
35. А кад се приближи к Јерихону, један савјесац сјеђаше крај пута просећи.
36. А кад чу народ гдје пролази зашита: шта је то?
37. И казаше му да Исус Назарећанин пролази.
38. И повика говорећи: Исусе, сине Давидов! помилуј ме.
39. И приђаху му они што иђаху напријед да уђути; а он још више викаше: сине Давидов! помилуј ме.
40. А Исус стаде и заповједи да му га доведу; а кад му се приближи, зашита га
41. Говорећи: шта хоћеш да ти учиним? А он рече: Господе! да прогледам.
42. А Исус рече: прогледај; вјера твоја поможе ти.
43. И одмах прогледа, и пође за њим

хвалећи Бога. И сви људи који видјеше хвалеху Бога.

ГЛАВА 19.

- И кад уђе у Јерихон и пролазаше кровањ,
2. И гле, човјек по имену Закхеј, који бјеше старјешина цариници, и бјеше богат,
3. И искаше да види Исуса да га позна; и не могаше од народа, јер бјеше малота раста;
4. И потрхавши напријед, попе се на кућу да га види; јер му је онуда трећесам сијно:
23. Па за што нијеси дао мојега сребра трговцима, и ја допавши примио бих га с добитком?
24. И рече онима што стајаху пред њим: узмите од њега кесу и подајте ономе што има десет кеса.
25. И рекоше му: господару! он има десет кеса.
26. А он им одговори: јер вам кажем да ће се свакоме који има дајти; а од онога који нема узеше се од њега и оно што има.
27. А оне моје непријатеље који нијесу хтјели да ја будем цар над њима, доведите амо, и испиједите преда мном.
28. И казваши ово пође напријед, и иђаше горе у Јерусалим.
29. И кад се приближи Витфеви и Битанији код горе која се зваше Маслинска, посла два од ученика својих
30. Говорећи: идите у то село према нама, и кад уђете у њега наћи ћете магаре привезано на које никадав човјек никад није усјео; одријешите га и доведите.
31. И ако вас во ушита: за што одријешите? овако му кажите: оно Господу треба.
32. А кад отидоше послани, нађоше као што им каза.
33. А кад они одријешаху магаре рече им господари од њега: за што одријешите магаре?
34. А они рекоше: оно Господу треба.
35. И доведоше га к Исусу, и бацаше хаљине своје на магаре, и посла дине Исуса.

И кад уђе у Јерихон и пролазаше кровањ,

2. И гле, човјек по имену Закхеј, који бјеше старјешина цариници, и бјеше богат,

3. И искаше да види Исуса да га позна; и не могаше од народа, јер бјеше малота раста;

4. И потрхавши напријед, попе се на кућу да га види; јер му је онуда трећесам сијно:

23. Па за што нијеси дао мојега сребра трговцима, и ја допавши примио бих га с добитком?

24. И рече онима што стајаху пред њим: узмите од њега кесу и подајте ономе што има десет кеса.

25. И рекоше му: господару! он има десет кеса.

26. А он им одговори: јер вам кажем да ће се свакоме који има дајти; а од онога који нема узеше се од њега и оно што има.

27. А оне моје непријатеље који нијесу хтјели да ја будем цар над њима, доведите амо, и испиједите преда мном.

28. И казваши ово пође напријед, и иђаше горе у Јерусалим.

29. И кад се приближи Витфеви и Битанији код горе која се зваше Маслинска, посла два од ученика својих

30. Рече дакле: један човјек од добра рода отиде у дјељу земљу да пријми себи царство, и да се врати.

31. Дозвавши пак десет својих салуга даде им десет кеса, и рече им: тргунте док се ја вратим.

32. И грађани његови мрзашу на њега, и послаше за њим посланике говорећи: не ћемо да он парује над нама.

33. И кад се он врати, пошто пријми царство, рече да дозову оне салуге којима даде сребро, да види шта је који добио.

34. Тада дође први говорећи: господару! кеса твоја донесе десет кеса.

35. И рече му: Добро, добри салуге; кад си ми у малом био вјеран ево ти власт над десет градова.

36. А кад иђаше, простираху хаљине своје по путу.

37. А кад се приближи већ да сиђе с горе Маслинске, поче све мноштво ученика у радости хвалити Бога за гласа за сва чудеса што су видјели.

38. Говорећи: благословен цар који иде у име Господње! мир на небу и слава на висини!

39. И неки фарисеји из народа рекосе му: учитељу! запријети ученицима својим.

40. И одговарајући рече им: кажем вам: ако они уђуте, камење ће повикати.

41. И кад се приближи, угледа град и заплака за њим

42. Говорећи: кад би и ти знао у овај твој дан што је за мир твој! али је сад сакривено од очју твојих.

43. Јер ће доћи дан на тебе, и окопужиће те непријатељи твоји окопима, и опколиће те, и обузеће те са свију страна;

44. И разбихе тебе и дјецу твоју у теби, и не ће оставити у теби камена.

45. И ушаоши у цркву стаде изговарати оне што продаваху у њој и куповашу,

46. Говорећи им: у писму стоји: дом мој дом је молитве, а ви начинисте од њега пећину хајдучку.

47. И учаше сваки дан у цркви. А главари свештенички и књижевници и старешине народне гледаху да га погубе.

48. И не налажаху шта би му учили; јер сав народ иђаше за њим, и слушаху га.

ГЛАВА 20.

И кад он у један од ондјех дана учаше народ у цркви и проповиједаше јеванђеље, добоше главари свештенички и књижевници са старјешинама,

2. И рекосе му говорећи: кажи нам каквом власти то чиниш? Или во ти је дао власт ту?

3. А он одговарајући рече им: и ја ћу вас упитати једну ријеч, и кажите ми: или од људи?

4. Крштење Јованово или би с небом?

5. А они помислилаху у себи говорећи:

аво речемо с небом, рећи ће: за што му дакле не вјероваште?

6. Аво ли речемо: од људи, сав ће нас народа побити камењем: јер сви вјеровашу да Јован бјеше пророк.

7. И одговорише: не знамо откуд.

8. А Исус им рече: ни ја вама не ћу казати каквом власти ово чиним.

9. А народу поче казивати причу ову: један човек посади виноград, и даде га виноградарима на отице на поуду времена.

10. И у врјеме посла к виноградарима слугу да му даду од рода виноградскога; али виноградарии избихе га, и послаше празна.

11. И посла опет другога слугу; а они и онга избихе и осрамотиши послаше празна.

12. И посла опет трећег; а они и онга ранише, и истераше.

13. Онда рече господар од винограда: шта ћу чинити? Да пошаљем сина својега љубазнога: еда се како застиде кад виде њега.

14. А виноградарии видјели њега мислиху: ходите себи говорећи: ово је наш љедник; ходите га да убијемо да наше буле достојање.

15. И изведоше га на поље из винограда и убише. Шта ће дакле учинити њима господар од винограда?

16. Доћи ће и погубиће ове виноградаре, и даће виноград другима. А они што слушаху рекосе: не дао Бог!

17. А он погледавши на њих рече: шта значи дакле оно у писму: камењем који одбанише зидали онај поста глава од угла?

18. Сваки који падне на тај камен разбиће се; а на кога он падне сатрће га.

19. И гледаху главари свештенички и књижевници у онај час да дигну руке на њ; али се побојаше народа, јер разумјеше да њима ову причу каза.

20. И пежаху на њега, и послаше вребаче, који се грађаху као да су побожни: не би ли га ухватили у ријечи да га предаду поглаварима и власти судијној.

21. И упиташе га говорећи: учитељу! знамо да право говорити и учиш, и не гледаш ко је ко, него занста учиш путу Божијему:

22. Треба ли нам ћесару давати харач, или не?

23. А он разумјевши њихово лукавство рече им: шта ме купаште?

24. Покажите ми динар; чју је на њему образ и натпис? А они одговарајући рекосе: ћесарев.

25. А он им рече: подајте дакле што је ћесарево ћесару, и што је Божије Богу.

26. И не моглоше ријечи његове поудити пред народом; и дивеше се одговору његову, и умукосе.

27. А приступише неки од садуксеја који кажу да нема васкрсенија, и пишаху га.

28. Говорећи: учитељу! Мојсије нам написа: ако коме умре брат који има жену, и умре без дјете, да брат његов узме жену, и да подигне сјеме брату својему.

29. Бијаше седам браће, и први узео жену, и умрије без дјете;

30. И узео други жену, и он умрије без дјете;

31. И трећи је узео; а тако и сви седам; и не оставише дјете, и помријеше;

32. А последи свију умрије и жена;

33. О васкрсенију дакле кога ће од њих бити жена? јер је она седаморици била жена.

34. И одговарајући Исус рече им: дједна овога свијета живе се и удају;

35. А који се удостоје добити онај свијет и васкрсеније из мртвих нити ће се женити ни удавати;

36. Јер више не могу умријети; јер су као анђели; и синони су Божији кад су синови васкрсенија.

37. А да мртви устају, и Мојсије показва код купине гдје назива Господа Бога Авраамова и Бога Исакова и Бога Јаковљева.

38. А Бог није Бог мртвих него живих; јер су њему сви живи.

39. А неки од књижевника одговарајући рекосе: учитељу! добро си казао.

40. И већ не смрияху ништа да га запитају. А он им рече:

41. Како говорите да је Христос син Давидов?

42. Кад сам Давид говори у псалтиру: рече Господу Господу мојему: сједи мени с десне стране,

43. Док положим непријатеље твоје подножје ногама твојима.

44. Давид дакле њега назива Господом; па како му је син?

45. А кад сав народ слушаше, рече ученицима својим:

46. Чувајте се од књижевника, који хоће да иду у дугачкијем хаљинама, и траже да им се влада по улицама, и првијех мјеста по зборницама, и зачеза на гозбама;

47. Који једу куће удовицаке, и лажно се моле Богу дуго. Они ће још већма бити осуђени.

ГЛАВА 21.

Погледавши пак горе видије богате гдје међу прилогче своје у хаџу Божију;

2. А видје и једну сиромашну удовицу која меташе ондје двије лепте;

3. И рече: заиста вам кажем: ова сиромашна удовица метну више од свију; јер сви они метнуше у прилог Божију од ступшка својега, а она од сиромашне своје метну сву храну своју што имаше.

5. И кад неки говораху за цркву да је украшена лијеијем камењем и закладима, рече:

6. Доћи ће дани у које од свега што видите не ће остати ни камен на камену који се не ће разметнути.

7. Запиташе га пак говорећи: учитељу! а кад ће то бити? и какав је знак кад ће се то догодити?

8. А он рече: чувајте се да вас не преваре, јер ће многи доћи на име моје говорећи: ја сам, и вријеме се приближи. Не идите дакле за њима.

9. А кад чујете ратове и буње, не плашите се; јер то све треба најрије да буде; али још није тада пошљедак.

10. Тада им рече: устаје народ на народ и царство на царство;

11. И земља ће се трести врло по свијету, и биће глад и помори и страхоте и велики знаци биће на небу.

12. А прије свега овога метнуће на вас руке своје и гониће вас и предавати у зборнице и у тамнице; водите вас пред царе и краљеве имена мојега ради.

13. А то ће вам се догодити за свијетско доцанство.

14. Метните дакле у срца своја, да се прије не приправљају како ћете одговарати:

15. Јер ћу вам ја дати уста и премудрост којој се неће моћи противити ни одговорити сви ваши противници.

16. А предаваће вас и родитељи и браћа и рођаци и пријатељи; и побјећи ће од вас.

17. И сви ће окрнати на вас имена мојега ради.

18. И длака с главе ваше неће погинути.

19. Триљеном својим спасаваће душу своју.

20. А кад видите да Јерусалим опколи војска онда знајте да се приближило *срдитије* да опусте.

21. Тада који буду у Јудеји нека бјеже у горе, и који буду у граду нека излазе *ка њоље*; и који су на пољу нека не узлазе у њега:

22. Јер су ово дани освете, да се изврши све што је написано.

23. Али тешко трудницама и дојилцима у те дане! Јер ће бити велика невоља на земљи, и гњев на овом народу.

24. И паће од општрца мача, и одвешће се у ропство по свим народима; и Јерусалим ће газити незнабошци док се не изврше времена незнабожаца.

25. И биће знаци у сунцу и у мјесцу и у звијездама; и људима на земљи туга од смртње и од хуке морске и валова.

26. Људи ће умирати од страха и од чењања онога што иде на земљу; јер ће се и силе небеске покренути.

27. И тада ће угледати сына човјечијег а где иде на облацима са силом и славом великом.

28. А кад се почне ово збивати, гледајте и подигните главе своје; јер се приближиће избављење ваше.

29. И кака им причу: гледајте на смокви и на сва дрвета;

30. Кад видите да већ потјерају, сами знајте да је близу љето.

31. Тако и ви кад видите ово да се збива, знајте да је близу царство Божије.

32. Замста вам кажем да овај нараштај неће проћи док се ово све не збуђе.

33. Небо и земља проћи ће, а ријечи моје неће проћи.

34. Али се чувајте да како ваша срца не отежају задржањем и пијанством и бригама овога свијета, и да вам овај дан не дође изненада.

35. Јер ће доћи као замаг на све који живе по свој земљи.

36. Стражите дакле једнако и молитве Богу да бисте се удостојили ући од свега овога што ће се збити, и стати пред сином човјечијим.

37. И даву учаше у цркви, а ноћу излазаше и војиваше на гори која се зове Маслинска.

38. И сав народ долазаше из јутра и њему у цркву да га слушају.

ГЛАВА 22.

Приближаваше се пак празник пријеснијех хљебова који се зове пасха.

2. И гледаху главари свештенички и књижевници како би га убили; али се бојаху народа.

3. А согова уђе у Јуду, који се зваше Исхариот, и који бреше један од дванаесторице.

4. И отпашви говори с главарима свештеничким и са старјешинама како ће им га издати.

5. И они се обрадоваше, и уговорисе да му даду новце.

6. И он се обрече, и тражаше згодна времена да им га преда тајно од народа.

7. А дође дан пријеснијех хљебова у који требаше класти паску;

8. И посла Петра и Јована рекавши: идите утоговите нам паску да једемо.

9. А они му рекоше: гдје хоћеш да утоговимо?

10. А он им рече: ето кад уђете у град, сретње вас човјек који носи вољу он уђе,

11. И кажите домаћину: учитељ вас паску с ученицима својим?

12. И он ће вам показати велику собу простру; ондје утоговите.

13. А они отидоше и нађоше као што им каза; и утоговисе паску.

14. И кад дође час, сједо за трпезу, и дванаест апостола с њим.

15. И рече им: врло сам жалео да

ову паску једем с вама прије него пострадам;

16. Јер вам кажем да је одседе не ћу јести док се не сврши у царству Божијем.

17. И узевши чашу даде хвалу, и рече: узмите је и раздијелите међу собом;

18. Јер вам кажем да не ћу пити од рода виноградаскога док не дође царство Божије.

19. И узевши хљеб даде хвалу, и предомовиши га даде им говорити: ово је тијело моје које се даје за вас; ово пијте за мој спомен.

20. А тако и чашу по вечери, говорећи: ова је чаша нови зајет мојом крви која се за вас прољева.

21. Али сво рука издајника мојега са мном је на трпези.

22. И син човјечиј дакле иде као што је уређено; али тешко човјечу опоме која га издаје!

23. И они сташе тражити међу собом који би дакле од њих био који ће то учинити.

24. А поста и препираше међу њима који би се држао међу њима да је највећи.

25. А он им рече: царви народни издају народом, а који њим управљају, зову се добротвори.

26. Али ви немојте тако; него који је највећи међу нама нека буде као најмањи, и који је старјешина *мека буде* као слуга.

27. Јер који је већи, који сједи за трпезом или који служи? Није ли онај који је мањи од вас?

28. А ни сте они који сте се одржали међа као слуга.

29. И ја остављам вама царство као што је отац мој мени оставио:

30. Да једете и пијете за трпезом мојом у царству мојем, и да сједите на престолима и судите над дванаест вољена Израјљевљех.

31. Рече пак Господ: Спомне! Спомне! ево вас иште согова да би вас читино као шеницу.

32. А ја се мољих за тебе да твоја вјера не престане; и ти кад год обратиши се утврди браћу своју.

33. А он му рече: Господе! с тобом готов сам и у тамнишу и на смрт мјли.

34. А он рече: кажем ти, Петре! Давас неће зацвјетати прије док се тропут не одречеш да ме познајеш.

35. И рече им: кад вас послах без васе и без торбе и без обуће, еда вам што недостаде? А они рекоше: ништа.

36. А он им рече: али сад који има кесу нека је узме, тако и торбу; а који нема нека нека прода хљеину своју и купи нож.

37. Јер вам кажем да још и ово треба на мени да се изврши што стоји у писму: и међу злочинце метнуће га. Јер што је писано за мене, свршује се.

38. А они рекоше: Господе! ево овдје два ножа. А он им рече: доста је.

39. И изпашави отиде по обичају на гору Маслинску; а за њим отидоше ученици његови.

40. А кад дође на мјесто рече им: молисте се Богу да не паднете у напад.

41. И сам одступи од њих како се може каменом добацити, и клекнувши на кољена мољаше се Богу

42. Говорећи: оче! кад би хтио да прогнеш ову чашу мимо мене! али не моја воља него твоја да буде.

43. А анђео му се јави с небом, и бријели га.

44. И будући у борену, мољаше се боље; зној пак његов бијаше као калје крви које капашу на земљу.

45. И уставши од молитве дође у чешњина својим, и нађе их а они спавају од жалости.

46. И рече им: што спавате? устаните, молисте се Богу да не паднете у напад.

47. Док он пак још говораше, гле, народ и један од дванаесторице, који се зваше Јуда, иђаше пред њима, и приступи в Исусу да га цјелива. Јер им ово бијаше дао знак: кога цјелива онај је.

48. А Исус му рече: Јуда! зар цјеливом издајеш сына човјечијег?

49. А кад они што обрзашу с њим виде, шта ће бити, рекоше му: Господе! да бијемо ножем?

50. И узари један од њих сагву по главара свештеничкова, и одсјече му десно ухо.

51. А Исус одговарајући рече: оставите то. И дохвативши се до узв његова исцјели га.

52. А главарима свештеницијем и војводама црквенијем и старјешинама који бијаху дошли на ње рече Исус: зар као на хаџдука изиђоште с носевима и кољем да ме узвратите?

53. Сваки дан био сам с вама у пркви и не личоште руку на мене; али је сад ваши час и област таме.

54. А кад га узхватише, одведоше га и уводоше у двор поглавара свештеничкога. А Петар њаше за њим издалеца.

55. А кад они наложеше отањ на сред двора и сфожаху заједно, и Петар сфољаше међу њима.

56. Видјевши га пак једна слушањива гдје седи вода отња, и погледавши на њ рече: и овај бјеше с њим.

57. А он га се одрече говорѣћи: жено! не познајем га.

58. И мало за тијем виде га други и рече: и ти си од њих. А Петар рече: човјече! нијесам.

59. И пошто прође ово једнога сахата други неко потврђиваше говорѣћи: заиста и овај бјеше с њим; јер је Галилејац.

60. А Петар рече: човјече! не знам шта говорити. И одмах док он још говораше зацјена пијесао.

61. И обзревши се Господ погледа на Петра, и Петар се опомену ридјечи Господње како му рече: прије него пијесао зацјена одрѣћи њећ ме се трипут.

62. И изишавши на поље плава горко.

63. А људи који држаху Исуса ругаху му се, и бијаху га.

64. И покривши га бијаху га по образу и питаху га говорѣћи: пророци које удари?

65. И друге многе хуле говоряху на њ.

66. И кад свану, сабраше се старјешине народне и главари свештенички и кљиваници, и одведоше га у свој суд.

67. Говорѣћи: јеси ли ти Христос? кажи нам. А он им рече: ако ваљ и кажем, не ћете вјеровати.

68. А ако вас и зашитам, не ћете ми одговорити, нићи ћете ме пустишти.

69. Одседе ње син човјечјј сједати с десне стране сладе Божје.

70. Сви пак рекоште: ти ли си дакле

17. А требаше о сваком празнику ишсе да им путши по једнога сузјемо.

18. Али народ сав повика говорѣћи: умри овога, а пусти нам Вараву;

19. Који бјаше бачен у тамницу за невакву буну учињену у граду и за крв.

20. А Пилат опет рече да би он хтио пустишти Исуса.

21. А они викаху говорѣћи: распиши га, распиши.

22. А он им трећи пут рече: какво је дакле он зло учинио? ја ништа на њећу не наћох што би заслуживало смрт; дакле да га избјем па да пустиш.

23. А они једнако нављиваху с великом вином, и искаху да се он разавине; и надрвада вика њихова и главара свештеничких.

24. И Пилат пресуди да буде као што они ишчу.

25. И пусти онога што искаху, који бјеше бачен у тамницу за буну и за крв; а Исуса остави на њихову вољу.

26. И кад га поведоше, узхватише невога Симона Кирица који њаше из поља, и метнуше на њега крст да носи за Исусом.

27. А за њим њаше мноштво народа и жена, које плакаху и нарицаху за њим.

28. А Исус обзревши се на њих рече: кљери Јерусалимске! не плачите за мном, него плачите за собом и за дјецом својом.

29. Јер гле, иду дани у које ће се рећи: благо веротјивама, и утробама које не родиле, и сисама које не дојиле.

30. Тада ће почети говорити горама: падните на нас; и бреговима: покрјите нас.

31. Јер кад се овако ради од сирова Арета, шта ће бити од суха?

32. Вођаху пак и друга два злочинца да погубе с њим.

33. И кад дођоше на мјесто које се зваше конгурница, ондје разавеше њега и злочинце, једнога с десне стране а другога с лијеве.

34. А Исус говораше: оче! опрости ми; јер не знаду шта чине. А дјелѣћи његове хаљине бацаху коцке.

35. И народ старјаше те гледаше, а и кнезови с њима ругаху му се говорѣћи:

Другима поможе, нека поможе и себи, ако је он Христос, избраник Божј.

36. А и војници му се ругаху, и прстуху к њему и даваху му опат.

37. И говоряху: ако си ти цар Јудејски помози сам себи.

38. А бјаше над њим и нагис написан словима Грчкијем и Латинскијем и Јеврејскијем: ово је цар Јудејски.

39. А један од обрешенијех злочинца хуљаше на њега говорѣћи: ако си ти Христос помози себи и нама.

40. А други одговарајући шуткаше га и говораше: зар се ти не бојиш Бога, кад си и сам осуђен тако?

41. И ми смо још праведно осуђени; јер премамо по својјем дјелима као што смо заслужили; али он никаква зава није учинио.

42. И рече Исусу: опомени ме се, Господе! кад доћеш у царство своје.

43. И рече му Исус: заиста ти кажем: данас њећ бити са мном у рају.

44. А бјаше око шестоста сахата, и тама би по свој земљи до сахата делетого.

45. И погрча сунце, и завјес црквени раздарије се на пола.

46. И повикавши Исус иза гласа рече: оче! у руке твоје предајем дух свој. И рекавши ово издаху.

47. А кад виде капетан шта би, стаде хвалити Бога говорѣћи: заиста овај човјек бјеше праведник.

48. И сав народ који се бјаше скупио да гледа ово, кад виде шта бива, врати се бијући се у прси своје.

49. А сви његови знанци стажаху издалека, и жене које бијаху ишле за њим из Галилеје, и гледаху ово.

50. И гле, човјек, по имену Јосиф, савјетник, човјек добар и праведан, савјет и на посо) из Ариматеје града Јудејскога, који и сам чекаше царства Божјега.

51. Он приступивши к Пилату заиска тијело Исусово.

52. И скиде га, и обави платном, и метну га у гроб исечен, у коме нико не бјаше никад метнут.

53. И дан бјаше петак, и субота освитане.

54. А жене које бијаху дошле с Исусом из Галилеје, идоше за Јосифом,

и видјеше гроб и како се тијело метну.

56. Братини се пак приправиле мирисе и миро; и у суботу дакле остане на миру по закону.

ГЛАВА 24.

А у први дом недељних дођоше врло рано на гроб, и додесоше мирисе што приправиле, и неке *дроче жесе* с њима;

2. Али нађоше камен одваљен од гроба.

3. И ушавши не нађоше тијела Господа Исуса.

4. И кад се оне чуђаху томе, гле, два човјека сташе пред њима у сјајнијем хаљинама;

5. А кад се оне углашисе и оборизите лица к земљи, рекоше им: што тражите живота међу мртвима?

6. Није овдје; него устаде; опоменилите се како вам каза кад бјеше још у Галилеји.

7. Говорећи да син човјечи треба да се преда у руке људи грешника и да се разане и трећи дан да устане.

8. И опоменуше се ријечи његовијех.

9. И вративши се од гроба јавише све ово једнаесторици и свима остадијем.

10. А то бјаше Магдалина Марија и Јована и Марија Јаковљева и остале с њима које казаше ово апостолима.

11. И њима се учинише њихове ријечи као лаж, и не вјероваше им.

12. А Петар уставши отрча ка гробу, и наткутивши се видје саме хаљине гдје леже, и отиђе чудећи се у себи шта би.

13. И гле, двојица од њих иђаху у овај дан у село које бијаше далево од Јерусалима шестотријесет и два мјеста се бјажу.

14. И они говораху међу собом о свима овим дотађинама.

15. И кад се они разговараху и зашитаху један другога, и Исус приближи се, и иђаше с њима.

16. А очи им се држаху да га не познаше.

17. А он им рече: кажав је то разговор који имаше међу собом идући, и што сте невесели?

18. А један по имену Клеопа, одговарајући рече му: зар си ти један од

прквара у Јерусалиму који нијесу чуо шта је у њему било овдјех дана?

19. И рече им: шта? А они му рекоше: за Исуса Назаретљанина, који бјеше пророк, силан у дјелу и у ријечи пред Богом и међу свјетим народом;

20. Како га предадоше главари свештенички и епископи наши те се осуди на смрт, и разалеше га?

21. А ми се надасмо да је он онај који ће избавити Израил; а ми сврх свега тога ово је данас трећи дан како то би.

22. А углашисе нас и жене неке од нашијех које су биле рано на гробу,

23. И не нашавши тијела његова дођоше говорећи да су им се анђели јавили који су казали да је он жив.

24. И идоше једни од нашијех на гроб, и нађоше тако као што и жене казаше, али њега не видјеше.

25. И он им рече: о безумни и спорота срца за вјеровање свега што говорите пророци!

26. Није ли то требало да Христос претрпи и да уђе у славу своју?

27. И почевши од Мојсија и од свјугу пророка казиваше им што је за њега у свему писму.

28. И приближише се к селу у које иђаху, и он чиваше се да хоће даље да иде.

29. И они га устављаху говорећи: остани с нама, јер је дан нађао, и близу је ноћ. И уђе с њима да ноћи.

30. И кад сјеђаше с њима за трпезом, узе хљеб и благословивши преломи га и даде им.

31. Тада се њима отворише очи и познаше га. И њега нестаде.

32. И они говораху један другоме: не гораше ли наше срце у нама кад нам говораше путем и кад нам казиваше писмо?

33. И уставши онај час, вратиле се у Јерусалим, и нађоше у скупу једнаесторицу и који бјаху с њима,

34. Који говораху: заиста устаде Господ, и јави се Симону.

35. И они казаше што би на путу, и како га познаше кад преломи хљеб.

36. А кад они ово говораху, и сам Исус стаде међу њима, и рече им: мир вам.

37. А они се углашисе, и полашени будући, мишљаху да виде Ауга.

38. И рече им: шта се плашите? И зашто *ткосо* мисли улазе у срца ваша?

39. Видите руке моје и ноге моје: ја сам главог; опипајте ме и видите; јер дух тијела и оспитије не ма као што видите да ја имам.

40. И ово рекавши поваша им руке и ноге.

41. А док они још не вјеровашу од радости и чуђаху се рече им: имаше ли овдје што за јело?

42. А они му даде комад рибе печене, и меда у сити.

43. И узевши издеде пред њима.

44. И рече им: ово су ријечи које сам вам говорио још док сам био с нама, да све треба да се сврши што је за мене написано у закону Мојсијеву и у пророцима и у писалима.

45. Тада им отвори ум да разумију писмо.

СВЕТО ЈЕВАНЂЕЉЕ ПО ЈОВАНУ.

ГЛАВА 1.

У почетку бјеше ријеч, и ријеч бјеше у Бога, и Бог бјеше ријеч.

2. Она бјеше у почетку у Бога.

3. Све је кроз њу постало, и без ње ништа није постало што је постало.

4. У њој бјеше живот, и живот бјеше видјело људима.

5. И видјело се свијетли у тами, и тама га не обузе.

6. Посла Бог човјека по имену Јована.

7. Овај дође за свједочанство да свједочи за видјело да сви вјерују кроз ња.

8. Он не бјеше видјело, него да свједочи за видјело.

9. Бјеше видјело истинито које објавља свакога човјека који долази на свијет.

10. На свијету бјеше, и свијет кроз ња поста, и свијет га не позна.

11. К својима дође, и своји га не примише.

12. А који га примише даде им власт да буду синови Божији, који вјерују у ње његово,

13. Који се не родеше од крви, ни од

воље тјелесне, ни од воље мужење, него од Бога.

14. И ријеч постаде тијело и усели се у нас пуно благодати и истине; и видјесмо славу његову, славу, као јединороднога од оца.

15. Јован свједочи за њега и више говорећи: овај бјеше за кога рекох: који за мнош иде преда мном постаде, јер прије мене бјеше.

16. И од пуности његове ми сви узесмо благодат за благодају.

17. Јер се закон даде преко Мојсија, а благодат и истина постаде од Исуса Христа.

18. Бога нико није видео никад: јединородни син који је у наручју очинском, он га јави.

19. И ово је свједочанство Јованово кад послаше Јевреји из Јерусалима свештенике и Левите да га зашитају: ко си ти?

20. И он призна, и не затаја, и призна: ја нијесам Христос.

21. И зашиташе га: ко си дакле? Јеси ли Илија? И рече: нијесам. Јеси ли пророк? И одговори: нијесам.

22. А они му рекоше: ко си? да мо-